Δουλειά δεν είχε ο διάολος…. – Αντιεξουσιαστική Κίνηση στα Χανιά

Ακόμα ένα ελληνικό καλοκαίρι. Ο ήλιος καίει τα εργοτάξια, τα ξενοδοχεία, τα χωράφια, τις βιοτεχνίες, τις φυλακές και τα στρατόπεδα.

Στο Άργος, οι μπάτσοι δολοφονούν 20χρονο με 7 σφαίρες, οι 3 στο κεφάλι. Είχε πάει για μπάνιο αλλά είχε ξεχάσει το δίπλωμα του. Στο σήμα τους φοβήθηκε και δεν σταμάτησε. Ακολούθησε καταδίωξη, στην προσπάθειά του να ξεφύγει βγήκε από τ' αμάξι κι έτρεξε, και την στιγμή που σκαρφάλωνε μια μάντρα, οι μπάτσοι αδειάζουν τα πιστόλια πάνω του. Δεκατρείς φορές πυροβόλησαν στο ψαχνό – σαν κυνηγοί που όλο το κυνήγι τους αξίζει για κείνη ακριβώς τη στιγμή που κορυφώνεται η ικανοποίησή τους με την ακινητοποίηση του θηράματος, βρίσκοντας στόχο. Σαν να μην είχαν άνθρωπο απέναντί τους, σαν να μην είναι οι ίδιοι κρατικοί λειτουργοί (ή όπως αλλιώς θεωρούν τους εαυτούς τους όταν βγάζουν τη στολή για να παραστήσουν τους ανθρώπους στους οικείους τους), σαν να μην υπόκεινται σε ανθρώπινους ή έστω θεϊκούς νόμους, σκότωσαν για την "χαρά" του κυνηγιού, ένα άοπλο παιδί.

Στην Λάρισα, σε μια πρόχειρα διαμορφωμένη αίθουσα στα ΤΕΙ με ανεπαρκή κλιματισμό, η δίκη των Τεμπών συνεχίζεται. Με χίλια δικανικά προσκόμματα, σε μια επιμελώς οργανωμένη συνθήκη υλικοτεχνικής ανοργανωσιάς, για να εξουθενώσει τους συγγενείς και το όποιο κοινό θα επιθυμούσε να παραβρεθεί εκεί για να τους στηρίξει. Η δίκη καλύπτεται χλιαρά στις στήλες των εφημερίδων που περιμένουν μάταια να διαβαστούν, καθώς πλέον, με την πάροδο τόσων χρόνων και τον διαρκή μιθριδατισμό της κοινωνίας απέναντι στην αθλιότητα, το ενδιαφέρον της κοινής γνώμης ανανεώνεται μονάχα από τις κουτσομπολίστικης υφής εντάσεις μεταξύ δικηγόρων και συγγενών. Και το έγκλημα της

υποστελέχωσης και της υποχρηματοδότησης που “έφαγε” τους αυτοματισμούς και τα συστήματα ασφαλείας στο βωμό της κερδοφορίας μετόχων και εταίρων, έχει σχεδόν εξαφανιστεί από το δημόσιο λόγο, κι ας είναι αυτοί που το διέπραξαν οι κύριοι υπεύθυνοι για τον φόνο 57 ανθρώπων. Όμως στην θεσσαλία το κοινωνικό τραύμα καίει και θα καίει, σταθερά και αμείωτα, εκεί ο αγώνας για το δίκαιο συνεχίζεται και η απώλεια της εμπιστοσύνης είναι οριστική.

Στην Αθήνα, ο Άρειος Πάγος δέχεται κάποιες χαλαρές πιέσεις αυτό το καλοκαίρι γύρω από την υπόθεση των υποκλοπών, καθώς διαφαίνονται πλέον οι τρόποι που το κατασκοπευτικό υλικό αγοράστηκε και χρησιμοποιήθηκε στην Ελλάδα. Στην νέα αντίληψη για το κράτος δικαίου θεμελιώνεται το δικαίωμα και η ελευθερία των αρχηγών του κράτους να παρακολουθούν όποιον θέλουν, όποτε θέλουν, χωρίς νομικούς φραγμούς και κανόνες, χωρίς λογοδοσία. Και αυτή η υπόθεση φαίνεται να περνάει στα ψιλά, παρά το ότι ο Μεγάλος Αδερφός και αγαπημένος ανιψιός του πρωθυπουργού φιλοτεχνεί απροκάλυπτα το προφίλ του μαφιόζου εκβιαστή. Στην εποχή όμως (με την ιστορική έννοια) που οι πάντες εκχωρούν οικειοθελώς και μανιωδώς στη δημόσια σφαίρα και τις πιο ιδιωτικές τους στιγμές, προφανώς δυσκολεύονται να αντιληφθούν τη διαφορά και την σκοπιμότητα του να σε παρακολουθούν. Σίγουρα ο Τζορτζ Όργουελ δεν το είδε αυτό να έρχεται, στο “1984”. Ούτε ο Νίξον το 1973…

Σε προάστιο της θεσσαλονίκης κάηκε ζωντανό παιδί 12 χρονών μέσα στο καμένο σπίτι του, προσπαθώντας να γλιτώσει από πυρκαγιά που είχε ξεσπάσει, όχι σε κάποιο απρόσιτο και δύσβατο κορφοβούνι, αλλά κυριολεκτικά μερικά χιλιόμετρα από το κέντρο της “συμπρωτεύουσας”. Έξω από το σπίτι του κάηκε και ο πατέρας που προσπαθούσε να το σώσει, ενώ το παιδάκι βρέθηκε απανθρακωμένο μέσα σε μια ντουλάπα. Το καλοκαίρι, ως γνωστόν, είναι ιδανικό για πυρκαγιές, εμπρησμούς και πυρομανείς, ίσως γι’ αυτό και η τραγωδία ξεχάστηκε κυριολεκτικά την επόμενη μέρα.

Το ελληνικό καλοκαίρι είναι γενικώς μια καλή εποχή. Καλή για

την ανασφάλιστη, απορυθμισμένη και φτηνή εργασία, καλή για να περνάνε νομοσχέδια χωρίς κοινωνική διαβούλευση, καθώς επίσης και για συγκαλύψεις ειδεχθών εγκλημάτων κι εγκληματιών, εκείνων που συγκαταλέγονται στην καλή πελατεία των εκάστοτε ομάδων εξουσίας και συμφερόντων. Πρώτοι-πρώτοι στη λίστα οι βιομήχανοι, ξενοδόχοι και εργολάβοι που στα μπουρδέλα τους εργαζόμενος κόσμος καίγεται, ανατινάσσεται, καταπλακώνεται, κεραυνοβολείται, ασφυκτιά και πνίγεται από δηλητήρια. Στον Ασπρόπυργο πριν λίγες μέρες, σε μονάδα ανακύκλωσης, παραλίγο να έχουμε νέα "Βιολάντα". Με 10 πολυτραυματίες και έναν νεκρό εργάτη, η διαφορά έγκειται μονάχα στο ότι το θερινό mood της επικαιρότητας είναι γαλαντόμο σε κατά συρροήν απόπειρες δολοφονιών, άπαξ και είναι εργατικές.

…….

Ειδικώς λοιπόν, το καλοκαίρι είναι μια καλή εποχή για μαλάκες και δολοφόνους, ιδιαιτέρως όμως το φετινό, που έχει και προεκλογικό άρωμα. Οι δημοσκοπήσεις πρέπει να τονωθούν. Και εφόσον η άκρα δεξιά δίνει τον τόνο, πρέπει να τονωθούν με την πάταξη της τρομοκρατίας ή του αντάρτικου πόλης ή όσων τέλος πάντων, αν και ενήλικες, παίζουν με τη φωτιά. Δεν έχει σημασία ποιον θα πιάσουν οι μπάτσοι, αρκεί να πιάσουν κάποιον. Να τον περιφέρουν ως τρόπαιο τουλάχιστον μέχρι τις εκλογές. Και μετά βλέπουμε.

Στην Θεσσαλονίκη κάποιοι την νύχτα βάλανε φωτιά σε ΙΧ ανθυποστελεχών της ΝΔ μέσα σε πυλωτές πολυκατοικιών. Κάποιοι προέβησαν σε πρακτικές του ακροδεξιού παρακράτους και της μαφίας και σκότωσαν κατά λάθος μια ηλικιωμένη γυναίκα, μητέρα ενός εκ των εν λόγω στελεχών, στο σπίτι της. (Το παρακράτος και η μαφία είναι που χτυπάνε στα σπίτια των αντιπάλων. Που προσβάλλουν αυτό που λέμε οικογενειακή εστία, τρομοκρατώντας τα παιδιά και τους γερόντους των εχθρών τους. Αν και, τουλάχιστον στον κόσμο των μαφιόζων, οι "παράπλευρες απώλειες" δεν επιτρέπονται ως ενδεχόμενο ρίσκο).

Το κράτος των δολοφόνων λέει πως αυτοί οι κάποιοι το έκαναν

στο όνομα της αντιεξουσίας και ύστερα λέει πως τους έπιασε. Εδώ, η επικαιρότητα αν και θερινή θα είναι αμείλικτη, διότι η νεκρή είναι τώρα "δική" τους και οι δολοφόνοι των "άλλων". Η τρομολαγνεία θα βαρέσει κόκκινο, το αίτημα για ασφάλεια θα εμπεδωθεί ως κυρίαρχο και θα τροφοδοτείται σταθερά για μήνες με συλλήψεις, ανακρίσεις, αστυνομικές επιχειρήσεις και ωμή καταστολή εναντίον ενός σχηματοποιημένου εσωτερικού εχθρού, ο οποίος θα βαρύνεται συλλογικά με την ευθύνη των εμπρησμών και της δολοφονίας. Ο απώτερος σκοπός, το ξεκαθάρισμα των ιστορικών λογαριασμών με τον τελευταίο μεγάλο ιδεολογικό αντίπαλο που δεν έχει ακόμα ξεπουληθεί στις ελίτ: την αντιεξουσία.

Θα περιμέναμε λοιπόν ότι οι εμπρηστικές επιθέσεις της Σαλονίκης θα αρκούσαν για το κράτος των δολοφόνων προκειμένου να αναπαραχθεί εκλογικά, συμψηφίζοντας τα εγκλήματά του με εκείνο των "κάποιων". Αμ δε! Διότι προφανώς μια νεκρή δεν φτάνει για να πάει στις εκλογές η συμμορία. Και ελλείψει άλλων (και παρά το ότι ο ίδιος δεν είναι αιρετός για να αγχώνεται), ο αρχιερέας της προβοκάτσιας Χρυσοχοϊδης, κοτσάρει τον εμπρησμό της Marfin δίπλα σε κείνον της Νέστορα, σαν να πρόκειται για 2 αλληλένδετες υποθέσεις με κοινούς υπόπτους και ηθικό αυτουργό έναν ολόκληρο πολιτικό χώρο. Μετά από 16 χρόνια, κι ύστερα από 2 απόπειρες αποτυχημένων "εξιχνιάσεων" (πάλι επί των ημερών του), οι αρχές δηλώνουν με τα χίλια στόματα των πληρωμένων γραφίδων ότι βρήκανε -ξανά- τους δολοφόνους της Marfin!

Και όπως ομάδα που κερδάει δεν την αλλάζεις, έτσι κι ο Χρυσοχουντίδης τώρα που βρήκε παπά, θα θάψει και πέντ-έξι. Όπως του έκατσε τότε η μπόμπα που έσκασε στα χέρια της 17Ν το 2002, έτσι και τώρα, με το κουρελόχαρτο που συνιστά την δικογραφία υπ' αριθμόν 3 για την Μαρφίν, συλλαμβάνει ανθρώπους με μοναδικό κριτήριο την (κάποτε) ένταξή τους στον αντιεξουσιαστικό χώρο και την τότε παρουσία τους σε μια διαδήλωση μισού εκατομμυρίου ανθρώπων. Μια δικογραφία που εδράζεται πάνω σε ένα ανώνυμο μέηλ, το οποίο αρχίζει με τη

φράση «Σκέφτηκα πάρα πολύ κ. εισαγγελέα να στείλω αυτή την επιστολή….» και καταλήγει με την ευχή το ελληνικό FBI να αποδειχθεί αντάξιο των προσδοκιών, ενώ ενδιάμεσα κατονομάζει 7 άτομα – εκ των οποίων το ένα βρισκόταν τότε στη φυλακή!

Λίγες μέρες μετά την τραγική εμπρηστική επίθεση στη Θεσσαλονίκη και μία μέρα μόνο μετά την εκτέλεση του Θοδωρή στο Άργος από τους ανισόρροπους των ΟΠΚΕ, η αδιανόητη τριπλή δολοφονία που κατήντησε πασπαρτού ad hominem επιχείρημα στο στόμα κάθε γλοιώδη απολογητή των κρατικών και εταιρικών εγκλημάτων (και μοιραία έθαψε κάθε προοπτική κινηματικής αντίδρασης στην ακραία νεοφιλελεύθερη επίθεση της τότε μνημονιακής συνθήκης), εργαλειοποιείται για ακόμη μια φορά προς πολιτική εκμετάλλευση.

Για την ιστορία, ανάλογη βαρύτητα είχαν και οι 2 προηγούμενες δικογραφίες, το 2011 και 2020, οι οποίες έσυραν σε πολυετή καφκική ταλαιπωρία των τότε εμπλεκομένων, με συλλήψεις, προφυλακίσεις και δίκες, ως την τελική αθώωσή τους. Ανώνυμο "σημείωμα" και ανώνυμο τηλεφώνημα, αντίστοιχα, για να εργαλειοποιηθεί ο πόνος των συγγενών και το αίτημα για δικαιοσύνη, σε αισχρή προπαγάνδα.

…….

Και στα Χανιά είναι πολύ ωραίο το καλοκαίρι. Αεροπλάνα πολεμικά ταξιδεύουν για τα μέτωπα του κόσμου, υποβρύχια αλωνίζουν, drones ξεβράζονται. Τα αφεντικά γκρινιάζουν για την σεζόν, ανήλικοι δουλεύουν νυχθημερόν σε γάμους, τα εργατικά ατυχήματα αυξάνονται, κάποιοι (άγνωστο ποιοι) αποφασίζουν να τονώσουν λίγο ακόμα (λες και το χρειαζότανε) την προεκλογική καμπάνια της ΝΔ, γράφοντας στα γραφεία της Βολουδάκη συνθήματα για γκαζάκια σε σπίτια με Α σε κύκλο. Υπουργός του κράτους των δολοφόνων (όχι αυτή εν προκειμένω) έσπευσε να μας πει ότι ξέρει ποιος το έκανε: η κατάληψη Rosa Nera.

Και να που ο Χρυσοχουντίδης (ε ναι!) πιάστηκε να λέει κάτι που ξέρουμε σίγουρα ότι είναι ψέμα (όχι πως το χρειαζόμασταν). Όχι

φυσικά επειδή γνωρίζουμε τους κάποιους. (Ούτε πιστεύουμε ότι θα μάθουμε ποτέ, παρά το ότι απειλούνται με συλλήψεις άσχετοι για την δική τους πράξη, για την οποίαν επομένως θα όφειλαν να αναλάβουν κάπως την ευθύνη, έτσι ώστε να την αποσείσουν από αυτούς και αυτές που δεν την έχουν – εάν, λέμε αν, αυτοί οι κάποιοι όντως ιδεολογικά φέρνουν κάτι από το Α σε κύκλο). Απλά, στην πόλη αυτή λίγα πράματα έχουν μείνει σταθερά και αναγνωρίσιμα τα τελευταία 20 τόσα χρόνια, και ένα από αυτά είναι η υπογραφή της Rosa Nera κάτω από τα συνθήματα και εν γένει τον λόγο της.

Ιούλης 2026,
Αντιεξουσιαστική Κίνηση στα Χανιά

ak_chania@riseup.net

Παγκόσμιος Γυναικείος Δημοκρατικός Συνομοσπονδισμός – Το Δίκτυο “Women Weaving the Future”

Τον Μάιο του 2026 συντρόφισσες από το παγκόσμιο δίκτυο “Women Weaving the Future” επισκέφθηκαν την Ελλάδα, στα πλαίσια προώθησης και ενίσχυσης ενός διεθνούς σχηματισμού για τον Γυναικείο Δημοκρατικό Συνομοσπονδισμό. Από τη συνάντησή μας προέκυψαν δύο εκδηλώσεις: μια ανοιχτή όπου μας παρουσίασαν το πρόταγμα της οικοδόμησης ενός νέου διεθνισμού απέναντι στην πατριαρχία και το κράτος, εμπνευσμένου από την ανάλυση και την εμπειρία του Κούρδικου Γυναικείου Κινήματος και μια δεύτερη που απευθυνόταν σε θηλυκότητες, μέλη συλλογικοτήτων και οργανώσεων κατά τη διάρκεια της οποίας μοιραστήκαμε μαζί τους

την ελληνική εμπειρία. Η επαφή μαζί τους μας ενέπνευσε και ενίσχυσε την κοινή μας πεποίθηση ότι οι δεσμοί ανάμεσα στη γυναικεία απελευθέρωση και την ευρύτερη κοινωνική και πολιτική απελευθέρωση είναι άρρηκτοι, καθώς και ότι η ανάγκη ανταλλαγής εμπειριών και ισχυροποίησης των κοινών αγώνων απέναντι στην πατριαρχία και τα κράτη είναι πιο επίκαιρη από ποτέ. Σαν αρχή, λοιπόν, της συμμετοχής μας στο δίκτυο "Women Weaving the Future", και θεωρώντας ότι ο λόγος τους είναι πολύ χρήσιμος για το ελληνικό κοινό, μεταφράσαμε και συνοψίσαμε τις βασικότερες θέσεις τους στο κείμενο που ακολουθεί, συνοδευόμενες από τη δική μας εμπειρία της συνάντησης μαζί τους.

Το πλήρες κείμενο στα αγγλικά, μπορείτε να το βρείτε εδώ: https://womenweavingfuture.org/struggles/review2025

Women Weaving the Future

Το Women Weaving the Future (Γυναίκες που Υφαίνουν το Μέλλον) είναι ένα δίκτυο αποτελούμενο από γυναίκες και θηλυκότητες με στόχο την ειρήνη και μια ελεύθερη ζωή. Θέλει να δημιουργήσει ουσιαστικές σχέσεις, ώστε να δουλέψουμε όλες μαζί πάνω σε ένα ευρύ φάσμα ζητημάτων, να αναπτύξουμε εναλλακτικούς κοινωνικούς συσχετισμούς, να ιδρύσουμε γυναικείους συνεταιρισμούς, όπου το θεωρούμε αναγκαίο, και να οργανώσουμε καμπάνιες, ώστε να πάρουμε δημόσια θέση απέναντι στον πόλεμο, στις γυναικοκτονίες και στις γυναικοκτόνες πολιτικές. Αυτά είναι μόνο μερικά παραδείγματα από όσα βρίσκονται μπροστά μας. Το δίκτυο είναι ένα κάλεσμα για οργάνωση, αλληλεγγύη και κοινή αντίσταση. Εμπνευσμένο από φεμινιστικά και αυτόνομα γυναικεία κινήματα σε όλο τον κόσμο, ιδιαίτερα από τις εμπειρίες του Γυναικείου Κινήματος του Κουρδιστάν, επιδιώκει να δημιουργήσει χώρους μέσα στους οποίους οι θηλυκότητες θα διαμορφώνουν οι ίδιες το μέλλον τους.

Το 2018, το Κουρδικό Γυναικείο Κίνημα έθεσε επίσημα την ιδέα

της Παγκόσμιας Δημοκρατικής Συνομοσπονδίας των Γυναικών, την οποία έως τότε ανέπτυσσε στο δικό του πλαίσιο. Για αυτόν τον σκοπό ξεκίνησε το Women Weaving the Future. Το δίκτυο συγκροτήθηκε με τη συμμετοχή γυναικείων κινημάτων από την Abya Yala (Λατινική Αμερική), τη Μέση Ανατολή, την Ασία και την Ευρώπη. Αρχικά, επικεντρώθηκε στον εντοπισμό κοινών σημείων ανάμεσα στους αγώνες γυναικών από διαφορετικές γεωγραφίες και στην ανάπτυξη μεθόδων για την ανταλλαγή εμπειριών.

Σε αυτό το πλαίσιο οργανώθηκαν δύο διεθνή συνέδρια. Το πρώτο, με θέμα «Η Επανάσταση σε Εξέλιξη», πραγματοποιήθηκε στις 6 και 7 Οκτωβρίου 2018 στη Φρανκφούρτη. Το δεύτερο πραγματοποιήθηκε στο Βερολίνο στις 5 και 6 Νοεμβρίου 2022, με σύνθημα «Η Επανάστασή μας: Απελευθερώνοντας τη Ζωή». Σε αυτά τα συνέδρια, οι συμμετέχουσες συζήτησαν, μέσα από τα δικά τους πλαίσια, τον αγώνα για την οικοδόμηση μιας ελεύθερης ζωής σε παγκόσμια κλίμακα, μοιράστηκαν τις εμπειρίες τους και πρότειναν κοινές στρατηγικές. Τόσο κατά την προετοιμασία όσο και κατά τη διάρκεια των συνεδρίων, αναπτύχθηκε διάλογος για το πώς μπορεί να ενισχυθεί η αλληλεγγύη ανάμεσα στα γυναικεία κινήματα και πώς οι τοπικοί αγώνες μπορούν να συμμετέχουν σε ευρύτερες διεθνείς επαναστατικές διαδικασίες, ώστε οι γυναίκες να οικοδομήσουν συλλογικά το μέλλον.

Από τότε καταβάλλεται ενεργή προσπάθεια να διαδοθεί η ιδέα της Παγκόσμιας Δημοκρατικής Συνομοσπονδίας των Γυναικών και να τεθούν οι βάσεις για την εφαρμογή της μέσα από τους αγώνες των γυναικών με τις οποίες το δίκτυο ήρθε σε επαφή. Σίγουρα δεν είναι εφικτό να αποτυπωθεί κάθε αγώνας που διεξάγεται στον κόσμο. Ωστόσο, κάθε κίνημα με το οποίο συνδέθηκε το δίκτυο, καθώς και κάθε συζήτηση και δραστηριότητα στην οποία συμμετείχε μέχρι στιγμής, έκανε ακόμη πιο εμφανή την ανάγκη για συντονισμό και κοινωνικό αγώνα. Αυτό ενισχύει την ελπίδα και την αποφασιστικότητα των μελών του καθώς υφαίνουν το μέλλον. Αυτή ακριβώς η ελπίδα και η αποφασιστικότητα αποτελούν το ισχυρότερο θεμέλιο στην πρόταση για μια παγκόσμια δημοκρατική συνομοσπονδία γυναικών.

Το δίκτυο αναγνωρίζει τον πρωτοποριακό ρόλο των γυναικών και των θηλυκοτήτων στην οικοδόμηση της ειρήνης, αλλά και των εναλλακτικών λύσεων απέναντι στην κυριαρχία και την καταπίεση. Τα μέλη του υποστηρίζουν ότι οι βαθιές διακρίσεις, τόσο στο εσωτερικό όσο και ανάμεσα στις κοινωνίες, μπορούν να ξεπεραστούν, ιδιαίτερα μέσα από το χτίσιμο συμμαχιών ανάμεσα στις γυναίκες. Οι ίδιες, αποτελούν πάντοτε οργανικό κομμάτι της κοινωνίας και δεν είναι αποκομμένες από αυτήν, ωστόσο, κρίνεται απαραίτητο να αναπτύξουν τις δικές τους προοπτικές και προτάσεις.

Για το δίκτυο, η πραγματική ραχοκοκαλιά των κοινοτήτων είναι οι ίδιες οι κοινωνίες και όχι τα κράτη ή οι στρατοί τους. Τον λόγο δεν πρέπει να έχουν εκείνοι που μιλούν εξ ονόματός τους, αλλά οι ίδιες οι γυναίκες, με τις δικές τους φωνές, τις εμπειρίες και τη θέλησή τους. Παρά το γεγονός ότι πλήττονται άμεσα από τον πόλεμο, εξαναγκάζονται σε φυγή και υφίστανται βία με πολλαπλούς και βάναυσους τρόπους, αναγνωρίζουν ότι οι κοινωνίες σε όλο τον κόσμο αγωνίζονται για την επιβίωσή τους και ότι η αυτοάμυνα είναι αναγκαία. Οι εμπειρίες στο Κουρδιστάν, στην Παλαιστίνη και στην Τσιάπας, καθώς και η πραγματικότητα τόσων αυτόχθονων λαών στην Abya Yala, την Αφρική και την Ασία το αποδεικνύουν περίτρανα -όπως ακριβώς συμβαίνει με τις πολεμικές συγκρούσεις στην Ουκρανία, στη Γιουγκοσλαβία παλαιότερα, αλλά και με τη θανατηφόρα κατάσταση στα εξωτερικά σύνορα της Ευρώπης. Μέσα από αυτό το πρίσμα, η αυτοάμυνα της κοινωνίας αναδεικνύεται ως το απόλυτο κλειδί.

Μια κοινωνία είναι ισχυρή και ικανή να υπερασπιστεί τον εαυτό της σε πνευματικό, φυσικό και κοινωνικό επίπεδο, καθώς και να οικοδομήσει μια ζωή με αυτοδιάθεση, όταν οργανώνεται αυτόνομα και ανεξάρτητα από το έθνος-κράτος και την καπιταλιστική πατριαρχία. Για την ενδυνάμωση των γυναικών και της κοινωνίας, απαιτείται αυτοοργάνωση στα ποικίλα και σύνθετα επίπεδα της ζωής, όπως είναι η εκπαίδευση, η οικονομία, η οικολογία και η άμυνα. Προκειμένου να υπενθυμιστούν στην κοινωνία αυτές οι δυνατότητες, να ενισχυθεί η πίστη στις ικανότητές της και να

αναλαμβάνεται δράση με βάση την πραγματικότητα και όχι τις απλουστεύσεις, το δίκτυο υποστηρίζει ότι οι γυναίκες μπορούν και πρέπει να διαδραματίσουν καθοριστικό ρόλο.

Το δίκτυο επιδιώκει να συναντηθεί με φεμινιστικές και γυναικείες οργανώσεις, συλλογικότητες και ομάδες από όλο τον κόσμο που μοιράζονται το ίδιο όραμα και ήδη δραστηριοποιούνται προς αυτή την κατεύθυνση. Δεν κρίνεται απαραίτητο να υπάρχει απόλυτη ταύτιση σε όλες τις αναλύσεις, καθώς και στις ιδεολογικές ή πολιτικές ιδέες. Αυτό που έχει πρωταρχική σημασία είναι η σύγκλιση στις θεμελιώδεις αξίες και αρχές που αποτελούν το σημείο συνάντησής τους. Η σύγκλιση αυτή σημαίνει, μεταξύ άλλων, την αμοιβαία αναγνώριση των διαφορών και την αποφυγή οποιασδήποτε προσπάθειας επιβολής απόψεων. Αντίθετα, στόχος είναι η ελεύθερη έκφραση των θέσεων, η καλλιέργεια της αμοιβαίας κατανόησης και, όπου απαιτείται, η αλληλοενδυνάμωση. Το πώς ακριβώς μπορεί και πρέπει να διαμορφωθεί αυτή η συνεργασία, καθώς και τα συγκεκριμένα βήματα που απαιτούνται για την επίτευξή της, αποτελεί αντικείμενο συλλογικής απόφασης. Ένα καθοριστικό βήμα προς αυτή την κατεύθυνση είναι η γνωριμία, η κατανόηση και η ανταλλαγή γνώσεων, ώστε να επιτευχθεί η κοινή ενδυνάμωση.

Φασιστική Διεθνής και Γυναικεία Απελευθέρωση: Η Ανάγκη για Διεθνή Συντονισμό

Βρισκόμαστε σε μια περίοδο παγκόσμιας οπισθοδρόμησης, γεγονός που επισημαίνουν έντονα τα γυναικεία, φεμινιστικά και τρανσφεμινιστικά κινήματα. Η αύξηση των γυναικοκτονιών, η ενίσχυση των αυταρχικών κυβερνήσεων, ο περιορισμός των δικαιωμάτων και η ένταση των πολεμικών συγκρούσεων και των εκτοπισμών έγιναν ακόμη πιο ορατά τα τελευταία χρόνια. Παρά τις οπισθοδρομήσεις αυτές, παρατηρείται ταυτόχρονα μια ισχυρή διεθνής κινητοποίηση, η οποία τροφοδοτείται από την άνοδο της γυναικείας συνείδησης σε παγκόσμιο επίπεδο. Παρά τον διάχυτο συντηρητικό λόγο, οι γυναίκες ενώνονται με γρήγορους ρυθμούς, μιλώντας την κοινή γλώσσα της γυναικείας απελευθέρωσης. Επιπλέον, οι διασυνδέσεις ανάμεσα στον ιμπεριαλισμό, τον ρατσισμό, την πατριαρχία και τον καπιταλισμό έχουν αποκαλυφθεί περισσότερο από ποτέ. Τα γυναικεία κινήματα έχουν πλέον πλήρη επίγνωση του συστήματος και των αλληλεξαρτήσεων μεταξύ των διαφορετικών μορφών καταπίεσης, ενώ η κατάρρευση των θεσμών που υπόσχονταν ισότητα εντείνει την απαίτηση για τη δημιουργία εναλλακτικών ιδεολογιών και νέων αξόνων δράσης.

Τα τελευταία χρόνια, η γλώσσα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων αποτέλεσε το κυρίαρχο πλαίσιο διεκδίκησης. Ωστόσο, το μεταπολεμικό διεθνές σύστημα, αν και παρήγαγε σημαντικές κατακτήσεις, αμφισβητείται πλέον ανοιχτά ως προς την ικανότητά του να αντιμετωπίσει τον πόλεμο, τον αυταρχισμό και την έμφυλη βία. Διαπιστώνουμε ότι το πλαίσιο αυτό περιόρισε τη συζήτηση γύρω από βαθύτερα ζητήματα ελευθερίας και ριζικής αλλαγής των δομών εξουσίας. Η έμφυλη ισότητα ορίστηκε ως εθνικό οικονομικό όφελος και ως στόχος ανάπτυξης συμβατός με τον νεοφιλελεύθερο καπιταλισμό, και όχι ως εγγενές μέρος του συνολικότερου αγώνα για την ανθρώπινη ελευθερία. Με τον τρόπο αυτό, ο γυναικείος αγώνας μετατοπίστηκε βίαια από το όραμα για διαφορετικά συστήματα ζωής στην απλή ενδυνάμωση των γυναικών εντός του υπάρχοντος συστήματος. Παρότι ορισμένοι φεμινισμοί έπεσαν σε αυτές τις παγίδες της θεσμικής αφομοίωσης, οφείλουμε να αναγνωρίσουμε ότι αυτός ο εκλαϊκευμένος φεμινισμός παρείχε ταυτόχρονα μια κοινή γλώσσα και πολύτιμη ενέργεια για ακτιβισμό.

Ορισμένοι παράγοντες στα μέσα ενημέρωσης και στη διεθνή εργασία αναφέρονται στο σημερινό παγκόσμιο καθεστώς υπό το οποίο ζούμε ως «Αντιδραστική Διεθνή» ή «Φασιστική Διεθνή». Η έννοια αυτή είναι αρκετά χρήσιμη για την κατανόηση του σημερινού κόσμου και συμπληρώνει την έννοια του «Τρίτου Παγκόσμιου Πολέμου», δηλαδή ενός πλέγματος διαρκών πολέμων, εκτοπισμών, οικολογικών καταστροφών, αυταρχισμού και κοινωνικής αποδιάρθρωσης σε παγκόσμια κλίμακα.

Οι έννοιες αυτές υπογραμμίζουν ότι ο φιλελεύθερος διεθνισμός, ο οποίος εγκαθιδρύθηκε υπό την ηγεσία των ιμπεριαλιστικών κρατών μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, έχει πλέον μετασχηματιστεί σε έναν διεθνώς συντονισμένο φασισμό, και πάλι υπό την ηγεσία των ίδιων κρατών. Ως εκ τούτου, οι απειλές που αντιμετωπίζουν οι γυναίκες δεν συνιστουν μεμονωμένους φασιστικούς παράγοντες, αλλά αποτελούν μέρη ενός οργανωμένου και διασυνδεδεμένου παγκόσμιου καθεστώτος. Οι επιθέσεις στο δικαίωμα της άμβλωσης, στην ΛΟΑΤΚΙ+ κοινότητα και στις ιστορικές κατακτήσεις των γυναικών εμφανίζονται ταυτόχρονα σε πολλές χώρες και συνδέονται άμεσα με διεθνή δίκτυα πολιτικής επιρροής.

Συνεπώς, και η απάντηση στον φασισμό δεν μπορεί να παραμείνει τοπική, απαιτεί διεθνή συντονισμό. Είναι εμφανής η ανάγκη για διεθνείς συμμαχίες, ανταλλαγή εμπειριών και κοινές στρατηγικές αντίστασης. Το γεγονός ότι ο φιλελεύθερος διεθνισμός παραχώρησε τη θέση του σε μια αντιδραστική διεθνή χωρίς ουσιαστική αντίσταση αποδεικνύει ότι ο αγώνας ενάντια στον φασισμό δεν μπορεί να αντλήσει ιδεολογικά και οργανωτικά εφόδια από τη φιλελεύθερη τάξη, αλλά χρειάζεται να στραφεί σε άλλες παραδόσεις: αναρχικές, συνομοσπονδιακές, αποαποικιακές, καταργητικές και άλλες.

Συμπεράσματα

Μπορούμε να υποστηρίξουμε ότι ο σημαντικότερος μετασχηματισμός που παρατηρείται κατά τη διάρκεια αυτής της δεκαετίας είναι η υποχώρηση όλων εκείνων των φεμινιστικών κινημάτων που δεν συνδέουν τα ιδιαίτερα αιτήματα των γυναικών με τα ευρύτερα κοινωνικά και πολιτικά ζητήματα.

Παράλληλα, μπορεί να υποστηριχθεί ότι το επίκεντρο των φεμινιστικών και γυναικείων κινημάτων έχει μετατοπιστεί από το βόρειο στο νότιο ημισφαίριο, όπου οι δεσμοί ανάμεσα στη γυναικεία απελευθέρωση και την ευρύτερη κοινωνική και πολιτική απελευθέρωση γίνονται ολοένα και πιο εμφανείς.

Πολλά κινήματα διαμορφώνουν πλέον ένα νέο πολιτικό λεξιλόγιο, το οποίο συνδέει:

- τη σεξουαλική βία στον πόλεμο με το αίτημα της ειρήνης,

- την οικολογική καταστροφή και τη φτώχεια με τον αντικαπιταλιστικό αγώνα,
- τη διεκδίκηση δικαιωμάτων με τον αντιφασιστικό αγώνα,
- και τη βία κατά των γυναικών με τον αγώνα ενάντια στις γυναικοκτονίες.

Για το δίκτυο **Women Weaving the Future**, οι εξελίξεις αυτές συνιστούν μια ιδιαίτερα σημαντική ιδεολογική και οργανωτική ευκαιρία. Η μεγαλύτερη πρόκληση παραμένει η ενίσχυση της ανάγκης για συλλογική οργάνωση μαζί με τις γυναίκες των τοπικών κοινοτήτων, ιδιαίτερα εκείνες που βρίσκονται στο σημείο τομής των μορφών βίας που ασκούνται από το κεφάλαιο, την πατριαρχία και το έθνος – κράτος.

Η δική μας εμπειρία από την πρώτη συνάντηση με το δίκτυο Women Weaving the Future

Ζούμε και κινούμαστε, κατ' επιλογή, στον μικρόκοσμό μας, μέσα στα Εξάρχεια, μέσα στον δικό μας κοινωνικό χώρο. Αυτό μας δίνει συχνά μια (ψευδ)αίσθηση ασφάλειας και κοινότητας, την αίσθηση ότι ανήκουμε κάπου πιο προστατευμένα από την «έξω» ζωή. Όμως όλες και όλοι μας κινούμαστε και δουλεύουμε και σε άλλα μέρη, όπου καμία τέτοια ασφάλεια δεν υπάρχει. Εκεί τα πράγματα είναι πολύ πιο σκληρά, στη ζωή μας πέρα από τη συλλογικότητα.

Έχουμε πάντα στο μυαλό μας ότι οι δικοί μας αγώνες και τα δικά μας προβλήματα δεν είναι μόνο δικά μας. Όσο κι αν κλείνουμε τα μάτια, μας συμβαίνουν καθημερινά, στον δρόμο, στα μπαρ, στη δουλειά. Το Women Weaving the Future μάς έδωσε την προοπτική να συνδεθούμε με γυναίκες σε όλο τον κόσμο. Τα προβλήματά μας, σίγουρα, δεν είναι ίδια με των γυναικών στην Abya Yala, στον Καναδά, στο Κουρδιστάν, στην Αφρική. Ωστόσο, η πατριαρχία είναι ισχυρή παντού, και τα κοινά μας είναι πολύ περισσότερα από τις διαφορές μας. Μας έδωσε τη δυνατότητα να συνδεθούμε με

κάτι μεγαλύτερο από τον δικό μας μικρό κύκλο, χωρίς αυτό να ακυρώνει τη σημασία του: να δούμε ότι με τις δικές μας εμπειρίες, τις δικές μας αγωνίες, τις δικές μας πρακτικές, μπορούμε να συνομιλήσουμε με άλλες γυναίκες, άλλες κοινότητες, άλλους τόπους αγώνα, όχι αφηρημένα, αλλά μέσα από πραγματικές σχέσεις, κοινές ανάγκες, κοινές αναζητήσεις. Έχουμε πολλά να μάθουμε η μία από την άλλη.

Μας έδωσε έναν αέρα αισιοδοξίας που μας παρέσυρε να προχωρήσουμε πολύ περισσότερο στην προσωπική και συλλογική μας έρευνα και αυτομόρφωση, αλλά και να σχεδιάσουμε κι άλλα κοινά βήματα προς αυτή την κατεύθυνση.

Περιμένουμε με ανυπομονησία την επόμενη συνάντησή μας μαζί τους, μετά από αυτή την πρώτη, την αναγνωριστική. Περιμένουμε με ανυπομονησία να συνομιλήσουμε με τις αδελφές μας σε άλλα μέρη του κόσμου, να μοιραστούμε μαζί τους τις εμπειρίες και την οπτική μας και κυρίως να μάθουμε από αυτές. Και περιμένουμε με ανυπομονησία να μπούμε κι εμείς σε μια διαδικασία σκέψης, μοιράσματος και δράσης, ως θηλυκότητες, αλλά και με την υπόλοιπη συλλογικότητά μας.

Πρωτοβουλία της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Αθήνας για την έμφυλη και κοινωνική απελευθέρωση

20αχρονος εγκεφαλικά νεκρός από σφαίρα μπατσου –

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Το κράτος, για μια ακόμα φορά, με το εκτελεστικό του όργανο, την αστυνομία, δείχνει το πραγματικό πρόσωπο της εξουσίας και διατρανώνει το δικαίωμά του να αποφασίζει για τη ζωή και το θάνατο. Στο Άργος μια ακόμα δολοφονία ενός άοπλου ανθρώπου, γιατί δεν σταμάτησε σε τυχαίο έλεγχο, έρχεται να προστεθεί στη λίστα, που όλο και μεγαλώνει.

Οι μπάτσοι, με την κάλυψη του κράτους, γίνονται δολοφόνοι στο δρόμο, βιαστές σε Αστυνομικά Τμήματα, βασανιστές και εκτελεστές μεταναστών στα Κέντρα Διοικητικής Κράτησης, γίνονται ντίλερς, προαγωγοί, «νονοί» της νύχτας, κακοποιητές στα ίδια τους τα σπίτια. Δολοφόνοι και βασανιστές με νόμιμη άδεια οπλοφορίας που θα αθωωθούν στις ΕΔΕ ή στο δικαστήριο, φορτώνοντας τα θύματα με ψεύτικα επιβαρυντικά στοιχεία.

Το κράτος θα προετοιμάσει τη δολοφονία, θέτοντας στο περιθώριο ολόκληρες ομάδες ανθρώπων, δημιουργώντας ακούραστα τον «εσωτερικό εχθρό», τον αποδιοπομπαίο τράγο και φυσικά ενισχύοντας μέρα τη μέρα την αίσθηση της αστυνομίας πως έχει την απόλυτη εξουσία, πως ό,τι και να γίνει θα μείνει ατιμώρητη. Και η αστυνομία ως άτυπος δικαστής, με δίψα για την ηδονή της επιβολής ισχύος, θα έρθει να εκτελέσει την απόφαση του ποια ζωή είναι άξια να βιωθεί ή όχι.

Μικροπαραβάτες, μετανάστες, ρομά, γυναίκες, ΛΟΑΤΚΙ, όποιος και όποια αντιστέκεται, όποιος αμφισβητεί την εξουσία τους, οποιοσδήποτε με «μη κανονική» συμπεριφορά ή αντίδραση, ακόμα κι αν αφορά άτομα στο φάσμα του αυτισμού, όπως ο εικοσάχρονος, οποιοσδήποτε από εμάς δεν υπακούσει, όλοι δυνητικά θύματα. Όπως έχει συμβεί τόσες φορές με τις δολοφονίες του Κώστα Μανιουδάκη, του Νίκου Σαμπάνη, του Κώστα Φραγκούλη, του Χρήστου Μιχαλόπουλου και πολλών ακόμη. Και το κράτος, για να φροντίσει το πιο πιστό και το πιο χρήσιμο σκυλί του, θα

φροντίσει να γυρίσει το βλέμμα αλλού ή να το επιβραβεύσει.

Η δολοφονία στο Άργος δεν είναι η πρώτη, η πρακτική είναι γνωστή, όπως είναι και το σύνθημα:
Στην Ελλάδα και παντού: ΜΓΔ

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Από τη Νάρτα ως την Αθήνα η γη, το νερό και η ζωή δεν περιφράσσονται! – Ε.Κ.Χ. Βοτανικός Κήπος Πετρούπολης

Τις τελευταίες εβδομάδες στην Αλβανία εξελίσσεται ένας από τους σημαντικότερους κοινωνικούς και περιβαλλοντικούς αγώνες των τελευταίων χρόνων στα Βαλκάνια. Αφορμή στάθηκε η διεθνής τουριστική επένδυση-μαμούθ στην περιοχή της Βιόσα-Νάρτα και στο νησί Σαζάν. Το σχέδιο συνδέεται με επιχειρηματικά σχήματα γύρω από τον Τζάρεντ Κούσνερ και την Ιβάνκα Τραμπ και παρουσιάζεται από την αλβανική κυβέρνηση ως «ανάπτυξη», «τουριστική αναβάθμιση» και «στρατηγική επένδυση». Για την κοινωνία που βγήκε στον δρόμο όμως πρόκειται για απόπειρα αρπαγής δημόσιας και προστατευόμενης γης, για οικολογική καταστροφή, για ιδιωτικοποίηση ακτών, για ακόμη ένα επεισόδιο όπου οι κρατικές πολιτικές-οι επιχειρηματικοί σχεδιασμοί- οι ξένοι επενδυτές-οι ντόπιες ελίτ κινούνται στην ίδια κατεύθυνση αδιαφορώντας για τις κοινωνικές ανάγκες.

Η περιοχή Βιόσα-Νάρτα είναι προστατευόμενο οικοσύστημα με λιμνοθάλασσες, αμμόλοφους, μεταναστευτικά πουλιά, φλαμίνγκο, θαλάσσιες χελώνες και μεσογειακές φώκιες. Σύμφωνα με

οικολογικές αναφορές στην περιοχή καταγράφονται περίπου 3.000 φλαμίνγκο, πάνω από 200 είδη πουλιών, καθώς και 197 τετραγωνικά χιλιόμετρα προστατευόμενης φυσικής έκτασης.

Η υπόθεση δεν ξεκίνησε από το πουθενά. Το 2024 η αλβανική βουλή τροποποίησε το νομικό πλαίσιο για τις προστατευόμενες περιοχές ανοίγοντας τον δρόμο για τουριστικές αναπτύξεις μέσα σε ζώνες που μέχρι τότε θεωρούνταν απαγορευμένες για τέτοιου τύπου παρεμβάσεις. Σύμφωνα με αναλύσεις και περιβαλλοντικές οργανώσεις ο νόμος 21/2024 αποδυνάμωσε τις προστασίες και επέτρεψε να μπει η λογική του resort και της εξόρυξης εκεί όπου πριν υπήρχε θεσμική προστασία της φύσης.

Στα τέλη Απριλίου και μέσα στον Μάιο του 2026 μηχανήματα και φράχτες εμφανίστηκαν στην περιοχή. Στις 23 Μαΐου ξεκίνησαν οι πρώτες αντιδράσεις κατοίκων και περιβαλλοντικών ακτιβιστών ενάντια στην περίφραξη της παραλίας Pishë-Poro στη Ζβέρνετς. Στις 30 Μαΐου η σύγκρουση οξύνθηκε όταν ιδιωτική ασφάλεια επιτέθηκε και ακινητοποίησε διαδηλωτή ενώ η κρατική αστυνομία ήταν παρούσα και δεν παρενέβη. Από εκείνη τη στιγμή γεννήθηκε αυτό που σήμερα ονομάζεται Flamingo Revolution, η «Επανάσταση των Φλαμίνγκο». Το φλαμίνγκο έγινε σύμβολο όχι επειδή το κίνημα περιορίζεται σε μια ρομαντική υπεράσπιση της άγριας ζωής αλλά επειδή συμπυκνώνει μια βαθύτερη αλήθεια, όταν το κράτος παραδίδει προστατευόμενα οικοσυστήματα σε επενδυτές δεν πουλά μόνο χώμα και νερό. Πουλά τη μνήμη, την κοινότητα, την πρόσβαση, το μέλλον, τη δυνατότητα των ανθρώπων να αποφασίζουν για τον τόπο τους.

Οι κινητοποιήσεις ξεπέρασαν το στενό περιβαλλοντικό πλαίσιο και απλώθηκαν γρήγορα στα Τίρανα και σε άλλες πόλεις, αλλά και στη διασπορά. Δεν πρόκειται μόνο για αντίθεση σε περιβαλλοντικό ζήτημα. Πρόκειται για απόρριψη ενός μοντέλου εξουσίας όπου οι κυβερνήσεις αλλάζουν νόμους, οι επιχειρηματίες κερδίζουν γη, οι άνθρωποι καλούνται να αποδεχθούν ως «πρόοδο» την ίδια τους την εκτόπιση. Η πολιτική ουσία του κινήματος είναι ότι δεν στρέφεται μόνο ενάντια στον Έντι Ράμα και την κυβέρνησή του. Στρέφεται συνολικά ενάντια σε

ένα πολιτικό και οικονομικό καθεστώς τριών δεκαετιών: πελατειακό κράτος, διαφθορά, ολιγαρχική ανάπτυξη, ιδιωτικοποίηση δημόσιων αγαθών, καταστολή, μετανάστευση, λεηλασία της γης. Οι κινητοποιήσεις στοχεύουν τόσο την κυβέρνηση όσο και την κυρίαρχη αντιπολίτευση εκφράζοντας μια βαθιά κρίση πολιτικής εκπροσώπησης και αμφισβητώντας το κοινωνικοοικονομικό μοντέλο που διαμορφώθηκε στην Αλβανία μετά το 1991.

Αυτό έχει ιδιαίτερη σημασία για εμάς. Δεν βλέπουμε τέτοιους αγώνες σαν σαν εξωτερική υπόθεση μιας γειτονικής χώρας. Τους βλέπουμε ως κομμάτι ενός κοινού μετώπου ενάντια στην περίφραξη της ζωής. Από τις παραλίες της Αλβανίας μέχρι τα βουνά, τις πόλεις, τις πλατείες και τους ελεύθερους χώρους στην Ελλάδα, το ερώτημα είναι το ίδιο: θα αποφασίζουν οι κάτοικοι και οι κοινότητες για τους τόπους τους ή θα αποφασίζουν κυβερνήσεις, επενδυτικά funds και εργολάβοι;

Η πορεία της 20ής Ιουνίου 2026 στα Τίρανα ήταν σημείο καμπής. Χιλιάδες άνθρωποι μαζί με κομμάτια της αλβανικής διασποράς από πολλές χώρες κατέβηκαν στη λεωφόρο Dëshmorët e Kombit. Η διαδήλωση δεν ήταν απλώς μεγάλη αριθμητικά ήταν πολιτικά πυκνή. Το σύνθημα δεν ήταν μόνο «να σωθεί η Νάρτα». Ήταν <<Αρκετά>> με τη διαφθορά, την υποχρεωτική μετανάστευση, τα ψέματα περί ανάπτυξης. Αρκετά με μια χώρα που αντιμετωπίζεται σαν ιδιωτικό ακίνητο.

Σημαντικό είναι και το πώς οργανώνεται αυτό το κίνημα. Περιγράφετε μια κινητοποίηση χωρίς κεντρική ηγεσία με οριζόντια και συμμετοχική μορφή, με καθημερινές συνελεύσεις στους δρόμους και με συμμετοχή ανθρώπων από διαφορετικές κοινωνικές και πολιτικές αφετηρίες. Πολιτικές συλλογικότητες, περιβαλλοντικές ομάδες, φεμινιστικές συλλογικότητες, ΛΟΑΤΚΙ+ κοινότητες, μετανάστες/ριες αλλά και ευρύτερα κοινωνικά κομμάτια που δεν χωρούν εύκολα σε κομματικές ταυτότητες. Αυτό δεν σημαίνει ότι το κίνημα είναι ενιαίο, καθαρό ή χωρίς αντιφάσεις. Κανένα μαζικό κοινωνικό ξέσπασμα δεν είναι. Σημαίνει όμως ότι μέσα του υπάρχει μια πραγματική κοινωνική

δυνατότητα. Άνθρωποι που μέχρι χθες ήταν μόνοι, φοβισμένοι ή σιωπηλοί βρέθηκαν στον δρόμο και μίλησαν μεταξύ τους, οργάνωσαν παρεμβάσεις, πίεσαν διεθνώς, αμφισβήτησαν το αφήγημα των κυρίαρχων μέσων. Το κίνημα δημιούργησε τη δική του αντιπληροφόρηση με πλατφόρμες τεκμηρίωσης, κοινωνικά δίκτυα, ανεξάρτητα μέσα και διεθνή καμπάνια.

Η κυβέρνηση Ράμα προσπάθησε να παρουσιάσει τις κινητοποιήσεις ως «υβριδικό πόλεμο», ως εξωτερική υποκίνηση, ως αντι-επενδυτική πολιτική. Όμως οι διαδηλωτές στην Αλβανία δείχνουν ότι το ερώτημα δεν είναι ανάπτυξη ή στασιμότητα. Είναι ανάπτυξη για ποιον, με ποια μέσα, πάνω σε ποια καταστροφή και με ποια κοινωνική συναίνεση;

Ο αγώνας δεν έμεινε μόνο στη Νάρτα. Μετά τη Ζβέρνετς φράχτες έπεσαν και σε άλλες περιοχές. Στο Rrjoll, στη Dardhë/Librazhd και στην Kakomë. Στην Kakomë κάτοικοι και αλληλέγγυοι γκρέμισαν τμήμα περίφραξης που περιόριζε την πρόσβαση στην ακτή για πάνω από δύο δεκαετίες. Αυτό που ξεκίνησε ως περιβαλλοντική αντίσταση στη Ζβέρνετς μετασχηματίστηκε σε ευρύτερο κύμα ενάντια στις περιφράξεις και στους περιορισμούς πρόσβασης σε δημόσιους χώρους.

Εδώ βρίσκεται ένας από τους πιο βαθιούς πυρήνες της υπόθεσης. Ο φράχτης δεν είναι απλώς σύρμα. Είναι σχέση εξουσίας. Ορίζει ποιος μπαίνει και ποιος αποκλείεται. Ποιος έχει δικαίωμα στη γη και ποιος θεωρείται ξένος. Ποιος έχει πρόσβαση στο νερό και ποιος πρέπει να πληρώσει για αυτό. Γι’ αυτό η πτώση ενός φράχτη γίνεται πολιτικό γεγονός. Γιατί δηλώνει ότι οι κοινότητες δεν αποδέχονται παθητικά την αφαίρεση των κοινών.

Για το ελληνικό κίνημα ο αγώνας αυτός είναι άμεσα αναγνωρίσιμος. Ζούμε και εδώ τη μετατροπή κάθε ελεύθερου χώρου σε επενδυτική ευκαιρία, κάθε πλατείας σε πεδίο ελέγχου, κάθε παραλίας σε προϊόν. Η καταστολή, η εκκένωση χώρων, η εμπορευματοποίηση της φύσης και η επίθεση στις κοινότητες είναι ο κοινός τρόπος με τον οποίο η εξουσία και τα επιχειρηματικά συμφέροντα οργανώνουν την κυριαρχία τους στην

εποχή της «ανάπτυξης».

Στην Αθήνα στις 6 Ιουνίου 2026 Αλβανοί/ές μετανάστες/ριες και αλληλέγγυοι/ες συγκεντρώθηκαν στο Σύνταγμα. Τα συνθήματα που καταγράφηκαν ήταν καθαρά: «Ούτε γη, ούτε νερό», «Η φύση δεν ανήκει πουθενά», «όχι στο ξεπούλημα της γης». Η συγκέντρωση έγινε μετά από κάλεσμα της Πρωτοβουλίας Αλβανών Μεταναστών, με συμμετοχή μεταναστευτικών οργανώσεων, συλλογικοτήτων και ανθρώπων αλληλεγγύης από την Ελλάδα. Οι Αλβανοί και οι Αλβανίδες που ζουν στην Ελλάδα δεν στέκονται απέξω από την ιστορία, είναι κομμάτι της. Είναι άνθρωποι που κουβαλούν την εμπειρία της μετανάστευσης, της εκμετάλλευσης, του ρατσισμού, της εργασιακής αορατότητας αλλά και της επιμονής να μη χαθεί ο δεσμός με τον τόπο τους.

Ο Ε.Κ.Χ. Βοτανικός Κήπος Πετρούπολης στέκεται αλληλέγγυος σε αυτόν τον αγώνα γιατί αναγνωρίζουμε σε αυτόν κάτι δικό μας: την υπεράσπιση των κοινών απέναντι στην ιδιοκτησία, την αυτοοργάνωση απέναντι στην ανάθεση, την κοινωνική αντίσταση απέναντι στην κρατική βία, τη διεθνιστική αλληλεγγύη απέναντι στα σύνορα και τους εθνικούς διαχωρισμούς. Δεν μας ενδιαφέρει μια οικολογία αποκομμένη από την κοινωνία, δεν μιλάμε για τη φύση σαν να είναι μουσείο. Μιλάμε για μια οικολογία αντικαπιταλιστική, αντικρατική και κοινωνική. Μια οικολογία που δεν ζητά από το κράτος να γίνει καλύτερος διαχειριστής αλλά από τις κοινωνίες να πάρουν πίσω τη δύναμη να αποφασίζουν για τους τόπους τους.

Η Νάρτα δεν είναι μακριά, τα Τίρανα δεν είναι μακριά. Ότι συμβαίνει εκεί συνομιλεί με ότι συμβαίνει εδώ. Με κάθε γειτονιά που της παίρνουν τον δημόσιο χώρο. Με κάθε βουνό που το βλέπουν ως ενεργειακό οικόπεδο. Με κάθε ακτή που κλείνει πίσω από ξαπλώστρες, μπάρες και μπίζνες. Με κάθε ελεύθερο κοινωνικό χώρο που δέχεται πίεση επειδή ακριβώς αποδεικνύει ότι οι άνθρωποι μπορούν να οργανώνονται χωρίς αφεντικά, χωρίς κράτος, χωρίς χορηγούς και χωρίς μεσάζοντες.

Η «Επανάσταση των Φλαμίνγκο» μάς θυμίζει ότι τα κινήματα

γεννιούνται συχνά από κάτι που η εξουσία θεωρεί μικρό: έναν φράχτη, ένα βίντεο βίας, ένα σύνθημα. Αλλά όταν πίσω από αυτό υπάρχει συσσωρευμένη κοινωνική οργή τότε το μικρό γίνεται ρήγμα. Και μέσα από το ρήγμα φαίνεται η δυνατότητα μιας άλλης ζωής.

Δεν έχουμε αυταπάτες. Τα κινήματα δεν νικούν επειδή έχουν δίκιο. Νικούν όταν οργανώνονται, όταν επιμένουν, όταν συνδέουν τα επιμέρους με το συνολικό, όταν αρνούνται την ανάθεση, όταν παράγουν δικά τους νοήματα. Αυτό είναι και το μάθημα από τη δική μας εμπειρία στον Βοτανικό: Η μόνη χαμένη μάχη είναι αυτή που δεν δόθηκε ποτέ.

Στεκόμαστε με όσους και όσες φωνάζουν:

Η Νάρτα δεν είναι οικόπεδο. Αγώνες για γη και ελευθερία.
Κανένας φράχτης ανάμεσα στις κοινωνίες και στους τόπους τους.
Από τη Βιόσα-Νάρτα μέχρι την Αθήνα-Πετρούπολη, οι αγώνες για τα κοινά είναι αγώνες για ελευθερία.

Ε.Κ.Χ. Βοτανικός Κήπος Πετρούπολης

Download (PDF, 5.01MB)

Σε Ελλάδα κ Αλβανία κοινοί αγώνες για Γη & Ελευθερία – Χειρονομία – Αντιεξουσιαστική Κίνηση

Την **Τρίτη 16/6 πραγματοποιήσαμε παρέμβαση έξω από το Αλβανικό Προξενείο**, σε αλληλεγγύη με τον αλβανικό λαό στην μάχη που

δίνει για Γη και ελευθερία, κόντρα στις “επενδυτικές” διαθέσεις, του γαμπρού του Τραμπ στην λιμνοθάλασσα της Vjosa – Narta.

Αφότου έληξε η παρέμβαση μηχανές της μονάδας ΔΙΑΣ ακολούθησαν μέλη της συνέλευσης και πραγματοποίησαν προσαγωγές. Μετά από μερικές ώρες οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες αφέθηκαν ελεύθεροι.

Στις νοτιοδυτικές ακτές της Αλβανίας, στη λιμνοθάλασσα της Vjosa-Narta, μαίνεται ακόμα μία μάχη ανάμεσα σε δύο διαφορετικούς κόσμους. Από την μία πλευρά κράτος και κεφάλαιο με την συνδρομή ιδιωτικού στρατού και τις ευλογίες της αλβανικής κυβέρνησης επιδιώκουν να χτίσουν τεράστιες ξενοδοχειακές μονάδες και αεροδρόμιο εντός προστατευόμενης περιοχής για την προσέλκυση περισσότερων επενδυτών και τουριστών. Αμερικάνικα και ισραηλινά λόμπι, στα οποία εμπλέκεται άμεσα ο γαμπρός του Τραμπ, Τζάρεντ Κούσνερ, συνεργάζονται άριστα με το αλβανικό κράτος με σκοπό να ισοπεδώσουν στο βωμό της ανάπτυξης έναν από τους σημαντικότερους βιότοπους της Μεσογείου. Από την άλλη πλευρά, η αλβανική κοινωνία έχει ξεσηκωθεί επιδιώκοντας επιτέλους να σταματήσει την ξέφρενη πορεία της ανάπτυξης και της καταστροφής του περιβάλλοντος που έχει λάβει στην Αλβανία τεράστιες διαστάσεις τα τελευταία χρόνια.

Σε όλο τον πλανήτη η ίδια ιστορία. Ο καπιταλισμός πρέπει να επινοήσει νέα εδάφη προς εκμετάλλευση για να επεκταθεί, να μπορέσει να περιφράξει ακόμα και όσα θεωρούνταν πάντοτε κοινά και προσβάσιμα για όλους. Η καταστροφή των πιο ευαίσθητων οικοσυστημάτων για χάρη ιδιωτικών συμφερόντων είναι ακόμα μία εκδοχή της παγκόσμιας λεηλασίας που προκαλεί η ανάπτυξη σε βάρος της τεράστιας πλειοψηφίας της κοινωνίας. Μόνο εμπόδιο στα σχέδιά τους είναι η μαζική κοινωνική αντίδραση και η δημιουργία μίας νέας ηθικής που θα βάζει πάνω από τα συμφέροντα των ελίτ την προστασία των κοινών και την υπεράσπιση του δημόσιου και ελεύθερα προσβάσιμου χαρακτήρα τους.

Η διαχρονικότητα των αγώνων για γη κι ελευθερία δίνει τον τόνο για τους μεγάλους
αγώνες του 21ου αιώνα. Όπως τα συμφέροντα του κεφαλαίου και των κρατών δεν γνωρίζουν σύνορα όταν πρόκειται να υφαρπάξουν την γη από τις κοινωνίες που ζουν σε αυτές, για να κάνουν οι πλούσιοι διακοπές και να συζητούν επενδύσεις χαζεύοντας ό,τι έχει απομείνει από την φύση που μας περιβάλλει, έτσι και η αλληλεγγύη μας δεν γνωρίζει σύνορα. Οι αγώνες των Αλβανών για γη κι ελευθερία είναι και δικοί μας αγώνες, οι αγωνίες τους είναι και δικές μας. Ο πλανήτης δεν χωράει πλέον και τους δύο αυτούς διαφορετικούς κόσμους. Τα κράτη και το κεφάλαιο κάνουν ό,τι περνάει από το χέρι τους για να το εμπεδώσουμε. Η δική μας απάντηση ποια θα είναι;

Ή ΕΜΕΙΣ Ή ΑΥΤΟΙ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΣ ΦΥΣΗΣ ΤΗ ΛΕΗΛΑΣΙΑ, ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ
Χειρονομία – Αντιεξουσιαστική Κίνηση

NË GREQI DHE SHQIPËRI, LUFTËRA TË PËRBASHKËTA PËR TOKË DHE LIRI
Në bregun jugperëndimor të Shqipërisë, në lagunën Vjosa-Narta, një
betejë ende po zhvillohet mes dy botëve të ndryshme. Nga njëra anë,
shteti dhe biznesi, me ndihmën e një ushtrie private dhe me bekimin e
qeverisë shqiptare, po përpiqen të ndërtojnë komplekse turistike dhe një
aeroport brenda një zone të mbrojtur për të tërhequr më shumë
investitorë dhe turistë. Lobitë amerikane dhe izraelite në të cilat është i
përfshirë drejtpërdrejt dhëndri i Donald Trump, Jared Kushner, punojnë
dorë për dorë me shtetin shqiptar me qëllim shkatërrimin e një prej
habitateve më të rëndësishme të Mesdheut në altarin e zhvillimit. Nga

ana tjetër, shqiptarët janë ngritur, duke kërkuar më në fund të ndalet
ritmi i zhvillimit dhe shkatërrimit mjedisor që ka marrë përmasa të
mëdha në Shqipëri në vitet e fundit.
E njëjta histori në të gjithë botën: kapitalizmi shpikë territore të reja për
t'i shfrytëzuar për t'u zgjeruar, duke rrethuar edhe ato hapësira që
gjithmonë janë konsideruar të përbashkëta dhe të aksesueshme për të
gjithë. Shkatërrimi i ekosistemeve më të ndjeshme në emër të interesave
private është një tjetër manifestim i plaçkitjes globale e shkaktuar nga
zhvillimi në dëm të shumicës dërrmuese të shoqërisë. E vetmja pengesë
për planet e tyre është rezistenca masive sociale dhe krijimi i një etike të
re, që u jep përparësi mbrojtjes së pasurive të përbashkëta dhe natyrës
publike, të aksesueshme lirisht, mbi interesat e elitave.
Luftërat për tokë dhe liri, që vazhdojnë ndër breza, frymëzojnë betejat e
mëdha të shekullit 21-të. Ashtu si interesat e kapitalit dhe të shteteve
nuk njohin kufij kur bëhet fjalë për t'u marrë tokën komuniteteve që
jetojnë mbi të, për t'i kthyer në vende pushimi për të pasurit dhe për
investime, ndërsa shikojnë atë që ka mbetur nga natyra, ashtu edhe
solidariteti ynë nuk njeh kufij.
Luftërat e shqiptarëve për tokë dhe liri janë edhe luftërat tona,
shqetësimet e tyre janë edhe të tonat. Planeti nuk mund t'i përballojë

këto dy botë të ndryshme. Shtetet dhe kapitali po bëjnë gjithçka për ta
bërë të qartë. Cili do të jetë përgjigjja jonë?

OSE NE OSE ATA
KUNDËR SHKATËRRIMIT TË NATYRËS, NË LUFTË PËR JETËN DHE LIRINË
LËVIZJA ANTI-AUTORITET

Έτσι απλά θα πούμε πάλι, άλλος ένας νεκρός εργάτης εν ώρα εργασίας – Χειρονομία – Αντιεξουσιαστική Κίνηση

Στηρίζουμε την πανοικοδομική απεργία.
Τετάρτη | 24/6 | 10:00 | Εργατικό Κέντρο

Όσο κι αν μας αρέσει να λέμε ότι δεν πρέπει να συνηθίσουμε τον θάνατο κι ότι δεν θα αφήσουμε αναπάντητη άλλη μια εργατική δολοφονία, ο σκληρός ρεαλισμός έρχεται με πάταγο να μας διαψεύσει και να μας επαναφέρει στην πραγματικότητα. Μόνο το 2025 είχαμε 201 νεκρούς στα κάτεργα της εργοδοσίας στην Ελλάδα, μόνο για το χρονικό διάστημα από το 2025 έως σήμερα έχουν σκοτωθεί συνολικά 45 οικοδόμοι κατά την διάρκεια της εργασίας τους. Ο τελευταίος; Αλβανός εργάτης, πατέρας 2 παιδιών καταπλακώθηκε από μπάζα σε έργα όμβριων υδάτων στη Βουνοπλαγιά Ιωαννίνων, γιατί ο εργολάβος που είχε αναλάβει το έργο για λογαριασμό του Δήμου Ζίτσας δεν είχε φροντίσει, ως όφειλε, να τοποθετήσει το απαραίτητο προστατευτικό τελάρο.

Γιατί; Επειδή η δουλειά πρέπει να γίνει γρήγορα και όσο το δυνατόν πιο οικονομικά, για να κονομήσει δηλαδή ο εργολάβος

όσα περισσότερα μπορεί.

Γιατί; Επειδή οι ελεγκτικοί μηχανισμοί, όπως η Επιθεώρηση Εργασίας, είναι πλήρως υποβαθμισμένοι και υπάρχουν συνολικά 6 επιθεωρητές για όλη την Ήπειρο και την Κέρκυρα. Η Επιθεώρηση Εργασίας, βέβαια, γνωρίζουμε πολύ καλά πως για να φτάσει σε σημείο να προβεί στον οποιονδήποτε έλεγχο, θα πρέπει να αποκλεισθούν πρώτα ορισμένες κατηγορίες εργοδοτών : όλες οι μεγάλες βιομηχανίες της περιοχής που δρουν ανεξέλεγκτα και σε κοινή θέα όσον αφορά τις συνθήκες εργασίας που επικρατούν στα εργοστάσια της περιοχής και όλοι οι «μικρότεροι» εργοδότες που τυχαίνει να έχουν στο Σ.ΕΠ.Ε κάποιον φίλο ή γνωστό.

Γιατί; Επειδή ο νεοφιλελευθερισμός επελαύνει και η ζωή κοστολογείται ακόμα φθηνότερα απ' ό,τι πριν μερικές δεκαετίες. Το βάρος πέφτει στο άτομο που πρέπει να μάθει να ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις της εποχής, να είναι ευέλικτο, γρήγορο, να σκύβει το κεφάλι και να αντέχει τα εξαντλητικά ωράρια και τη γενικότερη επισφάλεια της εργασίας.

Στον διακηρυγμένο πόλεμο ενάντια στους εργαζόμενους από την εργοδοσία, που κρύβεται πίσω από τις κυβερνητικές διευκολύνσεις, την ασυδοσία όλων των ελεγκτικών μηχανισμών και την σιωπή της πλειοψηφίας της κοινωνίας, που στέκεται αμήχανη μπροστά σε αυτήν την πραγματικότητα, η απάντηση πρέπει να είναι πολύπλευρη. Περιλαμβάνει την μαζική κοινωνική ανυπακοή και άρνηση των εργαζομένων να υποταχθούν μπροστά στα φαινόμενα εργοδοτικής ασυδοσίας, την ενίσχυση των σωματείων και των οργανώσεων που δυσκολεύουν την ζωή των αφεντικών, την κοινωνική κατακραυγή που θα πρέπει να συνοδεύει πάντοτε όποιον εργοδότη δεν πράττει τα απαραίτητα και προτιμάει να κοιτάει μοναχά τα δικά του συμφέροντα.

ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ

Χειρονομία – Αντιεξουσιαστική Κίνηση

(Ανοιχτή Συνέλευση κάθε Πέμπτη στις 8μμ στον ΕΚΧ Αλιμούρα – Αραβαντινού 6 εντός στοάς)

Ο Αλέξανδρος Γιωτόπουλος σε «Κατάσταση Εξαίρεσης» – Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Μόνος, με ένα σακ βουαγιάζ στο χέρι και ένα ταξί να περιμένει, έγινε το ευθυτενές βέλος της αξιοπρέπειας που καρφώθηκε στην καρδιά του ελληνικού κράτους. Το κράτος μπορεί να κατασκευάζει Άουσβιτς, στρατόπεδα συγκέντρωσης, φυλακές, μπορεί να κάνει γενοκτονίες και άλλα παρόμοια. Το «άτομο» όμως δεν το κέρδισε και δεν το διέσπασε ποτέ και πουθενά και ούτε πρόκειται να καθυποτάξει αυτό το ανήμερο θεριό.

Λένε πολλοί ότι πρόκειται για κρατική εκδίκηση. Εύκολη εξήγηση. Αυτό είναι για άλλου είδους κρατικές οντότητες. Για φθόνο πρόκειται, γιατί αυτός είναι που αντιστοιχεί σε ένα μικροαστικό κράτος. Αυτός ο φθόνος είναι που λειτουργεί στον απόκοσμο του λαϊκισμού της δουλοπρέπειας. Η εκδίκηση απαιτεί ενέργεια έξω από τον δημοσιοϋπαλληλικό δικαστικό κώδικα. Ο φθόνος είναι αυτός που ετεροκαθορίζεται και αποσκοπεί στην λεηλασία του «άλλου», προκειμένου να τον κάνει ίδιο με τα μούτρα του.

Να πούμε εδώ ένα μπράβο στον Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, Κ. Τζαβέλλα, και στο ποινικό τμήμα του Αρείου Πάγου που αποφάσισαν με εθνικοσοσιαλιστικό τρόπο, ανεξάρτητα από τον νόμο και το σύνταγμα, με κριτήριο την ιδεολογία του εσωτερικού εχθρού. Αλλά και ένα ακόμη μπράβο στους δικαστές για την επίσης εθνικοσοσιαλιστική εφαρμογή της «Εξαίρεσης».

Το κράτος στην προκειμένη περίπτωση δεν είναι μόνο του, αλλά έχει τη συναίνεση των λιγοστών σε βάρος, των μισάνθρωπων, των

μονίμως υποταγμένων στο υπάρχον. Έχουν τους λόγους τους όσοι ζουν διαμέσου των άλλων.

Στη φυλακή σαν κρατούμενος ο Γιωτόπουλος ολοκλήρωσε το μεταπτυχιακό του στα Μαθηματικά ενώ ανακηρύχθηκε διδάκτωρ από το Πανεπιστήμιο του Παρισιού και αυτό όχι για να σωφρονιστεί, αλλά για να αναδυθεί για να ζήσει. Και το πέτυχε πολλαπλασιάζοντας την αποτυχία του κράτους απέναντί του. Χορτασμένος άνθρωπος απέναντι σε ελλειμματικές κρατικές δομές και προσωπικότητες που τις διαχειρίζονται. Είναι 82 χρονών. Ε, και; Ο άνθρωπος δεν είναι βιολογικό ον, αλλά κοινωνικοιστορικό και ο Γιωτόπουλος η επιτομή αυτού του συμπεράσματος.

Ο Αλέξανδρος Γιωτόπουλος κέρδισε οριστικά. Ανέλαβε την ευθύνη για όλα και για όλους μας. Ας το παραδεχτούμε. Η στρατηγική της σιωπής αποδείχθηκε στην περίπτωσή του εκκωφαντική και τάραξε τα θεσπισμένα. Ξανά, λοιπόν, στη φυλακή ο Γιωτόπουλος ολόκληρος και πιο δυνατός.

Αυτή τη φορά το κράτος κατέρρευσε μπροστά του και μπροστά στα μάτια όλων μας. Το «αίσχος» έγινε πιο επαίσχυντο.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Ανταπόκριση από το 12ο Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ που πραγματοποιήθηκε στις 5-6-7

στα Γιάννενα(Photos)

Ευχαριστούμε μέσα από την καρδιά μας όσα άτομα πλαισίωσαν και στήριξαν το φετινό Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ που πραγματοποιήθηκε στις 5, 6 και 7 Ιουνίου στα Γιάννενα. Η συμμετοχή ήταν πολύ ενθαρρυντική, τόσο στις πολιτικές εκδηλώσεις όσο και στα live. Για μας παραμένει πάντοτε προτεραιότητα να αναδεικνύονται μέσα από το Αντιεξουσιαστικό φεστιβάλ νέες ιδέες και κοινωνικές προοπτικές σε Αντιεξουσιαστική τροχιά, καθώς και πολιτιστικές εκφράσεις πέρα από το κυρίαρχο εμπορευματικό και ομογενοποιητικό πλαίσιο.

Ένα μεγάλο ευχαριστώ στους ομιλητές μας για τις καίριες και σημαντικές τοποθετήσεις τους, στους Luckies, τον Pink Maggit, τους Dramachine και Τα Μπενγκα της Ηπειρου και φίλοι, για την τιμή που μας έκαναν να παίξουν στο φεστιβάλ μας, στον ηχολήπτη για την υπομονή του και το αποτέλεσμα που έβγαλε στο live στο θεατράκι και στα αυτοοργανωμένα εγχειρήματα του **Rebel** και του **Studio from the down**, που μας στήριξαν στον υπερθετικό βαθμό για να βγει το τριήμερο.
Έστω και με μία εβδομάδα καθυστέρηση, ακολουθεί φωτογραφικό υλικό.

Όπως λέει και το μοναδικό καινούριο πανό που φτιάξαμε για το φετινό φεστ :

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Χειρονομία Αντιεξουσιαστική Κίνηση

Αντιπολεμικό Πρόταγμα – Θέσεις Αντιεξουσιαστικής Κίνησης

Εισαγωγή

Σε παγκόσμιο επίπεδο τα πολεμικά στρατόπεδα έχουν ήδη

παραταχθεί. Οι στρατιωτικές επιχειρήσεις έχουν εκτοπίσει την πολιτική μαζί με το μέχρι τώρα Διεθνές Δίκαιο. Όλοι και όλες βρίσκονται σε αναμονή μιας καινούργιας Γιάλτας και ενός νέου Διεθνούς Δικαίου που θα γεννήσουν οι πόλεμοι. Οι στρατιωτικοί συνασπισμοί αναλαμβάνουν τη διαχείριση της πολιτικής, την παραγωγή της κυρίαρχης ιδεολογίας και της μιλιταριστικής κουλτούρας, απαραίτητης για τις πολεμικές προετοιμασίες. Η ένταση αυτή της πολεμικής προετοιμασίας μάς εισάγει σε συνθήκες πολεμικού καπιταλισμού όπου τη σύγχυση κυριαρχίας – οικονομίας αναλαμβάνουν να αποσαφηνίσουν τα συνακόλουθα κράτη, με αιχμή του δόρατος τον δοκιμασμένο εθνικισμό της υπεροχής και των ηρωικών παραδόσεων. Βρισκόμαστε, με άλλα λόγια, στο περιβάλλον του μιλιταρισμού, ενός ιδεολογικού μηχανισμού για τη διασφάλιση της κοινωνικής συναίνεσης στις επερχόμενες πολεμικές εξελίξεις.

Ο επανεξοπλισμός της Ευρώπης, η συμμετοχή των «υπερδυνάμεων» σε πολεμικές συρράξεις, η στρατιωτική εισβολή των ΗΠΑ στην Βενεζουέλα, στο Ιράν και στη Μέση Ανατολή, είτε με ευθείες επιθέσεις και απειλές είτε με αγκυροβολημένο στόλο στη ΝΑ Μεσόγειο και στη θάλασσα της Ν. Κίνας, η γενοκτονία στη Γάζα και οι σφαγές στο Σουδάν και στη Σομαλία, ο πόλεμος της Ρωσίας στην Ουκρανία επί μια τετραετία αποκαλύπτουν ότι τα πολεμικά στρατόπεδα έχουν ήδη συγκροτηθεί. Επιπλέον, οι συζητήσεις ανανέωσης των εξοπλισμών επιβεβαιώνουν την προσπάθεια επέκτασης του μιλιταρισμού και στις κοινωνίες.

Ταυτόχρονα, σε παγκόσμιο επίπεδο τα αφεντικά αναδιανέμουν τις αγορές, τους ενεργειακούς κόμβους, επεκτείνουν την λεηλασία της φύσης με εξορύξεις παντού, επαναρυθμίζοντας έτσι την εμπορευματική παραγωγή σε μια διαδικασία συγκρότησης συμμαχιών.Σ’ αυτές τις περιπτώσεις τα πράγματα παίρνουν τον δρόμο τους, αφού τα κράτη και οι συνασπισμοί προβάλλουν την υπέρτατη μορφή βίας που έχουν συσσωρεύσει από το τέλος του τελευταίου πολέμου. Η προβολή του στρατού και των εξοπλισμών στον δημόσιο χώρο μετατρέπει εύκολα τον εθνικισμό σε μιλιταρισμό ως κυρίαρχη ιδεολογία, στοχεύοντας στον αφιονισμό

ολόκληρης της κοινωνίας, προκειμένου να προετοιμάσει την στάση όλων μας απέναντι στα κανόνια.

Τα στρατόπεδα

Για την επέκταση της ισχύος, την αναζήτηση ζωτικού χώρου, την αναδιανομή αγορών ενέργειας, φυσικών πόρων και με τη στρατιωτικοποίηση της πολιτικής, παρατάσσονται τα στρατόπεδα.Ο Ν. Τραμπ, διαχειριστής του επικυρίαρχου κράτους των ΗΠΑ με τις 800 στρατιωτικές βάσεις σε όλο τον πλανήτη, φροντίζει να υπενθυμίζει προς φίλους και εχθρούς ποιος είναι το αφεντικό σε πλανητικό επίπεδο και σε ποια στρατηγική οφείλουν όλοι οι σύμμαχοι να υποταχθούν. Οι συγκρούσεις με τους Νατοϊκούς συμμάχους είναι μια επανάληψη της στάσης των ΗΠΑ στην κρίση του Σουέζ το 1956, όταν προτίμησε τη συμμαχία με τον Νασέρ της Αιγύπτου ενάντια στον αγγλογαλλικό στόλο. Έκτοτε, οι ακόλουθοι παρέμειναν πιστοί και υποταγμένοι.Αυτή τη φορά ο κυνισμός του επικυρίαρχου απαιτεί μια υποταγή χωρίς αξιοπρέπεια.

Ακριβώς αυτήν την πολιτική του επικυρίαρχου και του δόγματος Μονρόε επιβεβαιώνει η εισβολή στη Βενεζουέλα και η απειλή στην Γροιλανδία το επισφραγίζει. Σημαντικός παίκτης – σύμμαχος είναι το κράτος του Ισραήλ, που συμπυκνώνει την αποικιοκρατική λογική της Δύσης στη γεωπολιτική κατάσταση στη Μέση Ανατολή και την επιβάλλει. Η Αμερική δημιουργεί ξεχωριστές συμφωνίες παρά και ενάντια σε «συμμάχους», συνθήκες αιματηρής ειρήνης στη Μ. Ανατολή και προσπαθεί να κάνει το ίδιο με την Ουκρανία νομιμοποιώντας το άλλο υπό συγκρότηση στρατόπεδο. Με τις κινήσεις αυτές συντηρεί ένα νέο ψυχροπολεμικό κλίμα και παράλληλα προσπαθεί να περικυκλώσει ενεργειακά και στρατιωτικά τον μεγάλο εχθρό που είναι η Κίνα.

Συνέπεια αυτής της τακτικής είναι ο επανεξοπλισμός της Ευρώπης με την επωνυμία Readiness 2030 (πρώην ReArm Europe 2030) στα πλαίσια της Κοινής Εξωτερικής Πολιτικής και Πολιτικής Ασφάλειας που γίνεται σε συνθήκες πανικού, χωρίς καμία προσπάθεια νομιμοποίησης, παρακάμπτοντας ακόμη και το ίδιο το ευρωπαϊκό κοινοβούλιο. Όπως και να έχουν τα πράγματα, η δυτική αποικιοκρατική υπεροψία για την πειθάρχηση των κοινωνιών του

«τρίτου κόσμου» μέσω καταστροφικών στρατιωτικών επεμβάσεων έφερε τα αντίθετα αποτελέσματα και σε πολλές περιπτώσεις ακόμη και οδυνηρές συνέπειες για το σύνολο των δυτικών κοινωνιών.

Το αντίπαλο στρατόπεδο, με πρωτοβουλία του ρωσικού κράτους, έχει εμφανιστεί ήδη στο πεδίο, κάνοντας αρχικά εξωτερική πολιτική με τον στρατό στην Κριμαία και τη Συρία, για να εισβάλει ολοκληρωτικά στην Ουκρανία πριν από 4 χρόνια. Πρόκειται για μία συμπλοκή που έχει καταγράψει ήδη εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς. Η Ρωσία ξεκίνησε τις εισβολές μόλις συνήλθε από τη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης, για να εισέλθει στο παγκόσμιο προσκήνιο ως ιμπεριαλιστική δύναμη, στη Μολδαβία (για την Υπερδνειστερία), στο Τατζικιστάν (Αμπχαζία) και στη Γεωργία (Νότια Οσετία).

Ένα αυταρχικό, ολιγαρχικό κράτος που αναδύθηκε από τη Σοβιετική Ένωση, όπου η κατασκευασμένη από το κράτος γραφειοκρατική τάξη κατέρρευσε από την στασιμότητα και τα απόλυτα αδιέξοδά της, διαλύοντας την κοινωνία στο σύνολό της. Η συγκρότησή της είναι ακόμη υπό διαμόρφωση και αυτή η ρευστότητα δημιουργεί την κατάχρηση του αυταρχισμού σε κάθε αντίσταση.Στην προσπάθεια δημιουργίας συμμαχικού στρατοπέδου βρίσκεται και ο μεγάλος εχθρός του αμερικάνικου οικονομικού ιμπεριαλισμού, η Κίνα, η οποία με ένα μοντέλο κρατικής ολοκληρωτικής εξουσίας και καπιταλιστικής οικονομίας έχει εκτοξεύσει στα ύψη τους ρυθμούς ανάπτυξης και απειλεί τη δυτική οικονομία.

Αυτοί είναι οι βασικοί πυλώνες για την διαμόρφωση του αντίπαλου στην Δύση στρατοπέδου, γνωστού ως BRICS, με την προσδοκία συμμετοχής της Βραζιλίας, της Ινδίας και της Ν. Αφρικής. Πρόκειται για υποθετική ενδεχομενικότητα, αφού καμιά συμμαχία δεν υφίσταται ανάμεσά τους και καμία διάθεση συμμετοχής από κανέναν δεν υπάρχει στις εξελίξεις που συνεχίζονται. Όμως, συνεχίζει ο μονοπολικός κόσμος Κυριαρχίας που ζούμε και τον οποίο πρέπει να αντιμετωπίσουμε με την κοινωνική αντίσταση, όπως και στο παρελθόν, αλλά με νέους όρους κοινωνικού πολέμου.

Ιμπεριαλιστικός κρατισμός, ο χαρακτήρας της σύγκρουσης

Ιμπεριαλισμός είναι η επέκταση ισχύος του κρατισμού, η πολεμική εδαφική κατάκτηση και η σύγχρονη καπιταλιστική εκμετάλλευση πόρων και ανθρώπων. Κάθε κράτος ή εθνοκράτος, είτε μικρό είτε μεγάλο, είναι πρακτικά φορέας ιμπεριαλισμού.Όταν τον Δεκέμβρη του 1914 ο Κ. Λήμπκνεχτ, βουλευτής του Ράιχσταγκ , παρότι Σοσιαλδημοκράτης, αρνήθηκε να ψηφίσει τις πολεμικές πιστώσεις για το γερμανικό κράτος στην αρχή του πολέμου, καταγγέλλοντας τους δύο στρατοπεδικούς συνασπισμούς και τις ιδεολογίες τους, θεμελίωνε τη θέση και την στάση των επαναστατών εργαζομένων απέναντι σε αυτόν τον χαρακτήρα του πολέμου. Ταυτόχρονα, αυτή η θέση υπήρξε η αιτία συγκρότησης μιας άλλης τελείως διαφορετικής προοπτικής στο επαναστατικό πρόταγμα και φυσικά προανήγγειλε τις επαναστάσεις που προέκυψαν με το τέλος του Μεγάλου Πολέμου. Αυτή η θέση πέρασε σαν ηλεκτρικό ρεύμα σε όλα τα πολεμικά μέτωπα με αποτέλεσμα τη ραγδαία ριζοσπαστικοποίηση των στρατιωτών και το τέλος του Πολέμου.

Αργότερα «λησμονήθηκε» οριστικά από το σύνολο των καθεστωτικών σοσιαλδημοκρατικών τάσεων, αφού ενσωματώθηκαν στον εθνοκρατισμό και αντικαταστάθηκε από τον εθνικισμό και τον αντιιμπεριαλισμό, αφαιρώντας οριστικά κάθε ταξικό και εξουσιαστικό χαρακτηριστικό. Εμφανίζεται πλέον σαν στρατηγική στρατοπεδική του δήθεν «σοσιαλιστικού» (βλέπε κρατικού καπιταλισμού) ενάντια στο φιλελεύθερο καπιταλιστικό μοντέλο. Παρά την κατάρρευση του «σοσιαλιστικού» στρατοπέδου εξακολουθεί σε αυτόν τον χώρο να υπερέχει η λατρεία των στρατιωτικών συνασπισμών και των κρατών έναντι οποιουδήποτε διεθνιστικού καθήκοντος.Αυτή την εποχή και στις σημερινές συνθήκες θα ανασύρουμε αυτή την αντιπολεμική θέση του Λήμπκνεχτ, της Λούξεμπουργκ, της Γκόλντμαν και του Μαλατέστα για να αναδείξουμε το νέο αντιμιλιταριστικό πρόγραμμα.

Είναι αλήθεια ότι η «Αντιιμπεριαλιστική», «εθνικοανεξαρτησιακή» στρατηγική εν μέσω Ψυχρού Πολέμου είχε τεράστιες επιτυχίες για το σοβιετικό μπλοκ, αφού κατόρθωσε να

κατακτήσει εδάφη σε όλες τις ηπείρους, φτάνοντας στο σημείο να καθορίζει τις αποφάσεις του ΟΗΕ διαμέσου των Αδεσμεύτων.

Σε αυτόν τον «Αντιιμπεριαλιστικό» χώρο συμπεριλαμβάνονταν το αντιαποικιακό, το αλυτρωτικό, το εθνικό και ακολουθούσε και το φονταμενταλιστικό – θρησκευτικό, αφού θεωρούνταν το αναγκαίο υπόβαθρο εθνικής ενότητας και ενίσχυσης της εχθρικής συνείδησης προς τη Δύση και στους συμμάχους του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού με πρώτο το Ισραήλ.

Μέσα από αυτήν τη «λαότητα» και στρατηγική γεννήθηκαν τα αντιιμπεριαλιστικά καθεστώτα με τη βοήθεια της Σοβιετικής Ένωσης. Για αρκετές δεκαετίες επιβίωσαν επιβάλλοντας αυταρχικά καθεστώτα και μονοπροσωπικές κληρονομικές δικτατορίες, οι οποίες κατέρρευσαν με πάταγο από τις κοινωνικές εξεγέρσεις. Τη σκυτάλη και σε πιο αλυτρωτική κατεύθυνση, πήραν στη συνέχεια τα φονταμενταλιστικά θρησκευτικά κινήματα, τα οποία κυριάρχησαν μετά και την επικράτηση του ισλαμικού καθεστώτος στο Ιράν, για να επιτείνουν το αδιέξοδο, οδηγώντας σε αλλεπάλληλες ήττες ολόκληρες κοινωνίες.

Μέση Ανατολή

Στη Μέση Ανατολή εκτυλίσσεται εδώ και πολλά χρόνια μια αιματηρή διαδικασία, με πιο πρόσφατη αφορμή την θρησκευτική-ανορθολογική επίθεση της Χαμάς στις 7 Οκτώβρη 2023.Μιλάμε κατ’ αρχάς για την συνεχιζόμενη έως σήμερα γενοκτονία στη Γάζα και την Παλαιστίνη εν γένει από τον IDF. Έπειτα από τρία περίπου χρόνια από την τελευταία εισβολή του IDF στην Γάζα, βρισκόμαστε στην εφαρμογή μιας λύσης με εκβιασμό : επιβολή των όπλων χωρίς τη συναίνεση της παλαιστινιακής κοινωνίας. Πρόκειται, στην πραγματικότητα, για μία πρόταση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού για τη διακυβέρνηση της νέας Γάζας χωρίς τη Χαμάς. Πάνω από χιλιάδες πτώματα, καταστροφές, ερείπια, κάτω από το βάρος ενός ανελέητου εποικισμού επιβάλλουν ένα καθεστώς και επιχειρούν να χτίσουν μια εξουσία – πρόπλασμα ίσως για ένα μελλοντικό παλαιστινιακό κράτος, που θα συμπεριλαμβάνει και την Δυτική Όχθη.

Αν μια τέτοια εξέλιξη οδηγήσει σε μια μορφή ειρήνης και γίνει αποδεκτή από τους ίδιους τους Παλαιστίνιους, δεν μας πέφτει λόγος. Οι λαοί έχουν το δικαίωμα να αποφασίζουν οι ίδιοι για το μέλλον τους. Αυτό που οφείλουμε να κάνουμε εμείς είναι να δείχνουμε την αλληλεγγύη μας σε όσους επιλέγουν να αντισταθούν από τα κάτω ενάντια σε καταπιεστικά καθεστώτα.

Θεωρούμε, όμως, ότι η τελική ειρήνη και ισορροπία στην περιοχή της Παλαιστίνης, μόνο μέσα από συνομοσπονδιακές δημοκρατικές εφαρμογές είναι δυνατή και όχι μέσα από συγκρότηση εθνοκρατών που βρίσκονται πάντα σε αναμονή του εχθρού. Το πρόταγμα της Ροζάβα (συριακό Κουρδιστάν), λίγα χιλιόμετρα πιο πάνω, μπορεί να φαίνεται μια προκλητική ουτοπία για την περιοχή Ισραήλ-Γάζα-Δ. Όχθη, είναι όμως ένα πρόταγμα που μπορεί να κινητοποιήσει τους από κάτω αυτών των γεωγραφιών.

Όσον αφορά το κράτος του Ισραήλ, αδιάψευστος μάρτυρας του κρατικού μιλιταρισμού και επεκτατισμού του αποτελεί το γεγονός ότι ενώ έχουν αποδυναμωθεί απολύτως η Συρία με την πτώση του Άσαντ, η Χαμάς στη Γάζα και η Χεζμπολάχ στο Λίβανο, η βουλιμία για περισσότερη θανατοπολιτική αντί να κοπάσει εντάθηκε και επεκτάθηκε. Ο Μ. Νετανιάχου – αναγνωρισμένος εγκληματίας πολέμου με τη σφραγίδα του ΟΗΕ – συνεχίζει το γενοκτονικό του έργο έχοντας δίπλα του τη δύναμη του επικυρίαρχου. Αντικατέστησε με τις πρόσφατες δηλώσεις του το Διεθνές Δίκαιο με το θεολογικό – να θυμάσαι τι σου έκανε ο Αμαλήκ – και εξοντώνει κυνηγώντας Αμαλικήτες που τελειωμό δεν έχουν. Η ισραηλινή κοινωνία με τη σειρά της εκπαιδεύεται να ζει σε καταφύγια και να υπερασπίζεται την πατρίδα απέναντι στον εξωτερικό εχθρό που την περιβάλλει. Με λίγα λόγια, ο τρόπος επιβολής του Ισραήλ στην Παλαιστίνη, αλλά και στο Νότιο Λίβανο και την ευρύτερη περιοχή εν γένει, είναι μια ολοκληρωτική συνθήκη αξιοζήλευτη στην ακροδεξιά σε όλο τον πλανήτη, που φωνάζει : ιδεολογία, οικονομία, κυριαρχία.

Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός συνεπικουρούμενος από τον ισραηλινό επεκτατισμό και μιλιταρισμό, συνεχίζουν να βομβαρδίζουν χωρίς καμιά αφορμή ένα άλλο κράτος, αυτό του

Ιράν, εξίσου μιλιταριστικό, δεσποτικό και θεοκρατικό. Οι βομβαρδισμοί των ιμπεριαλιστών, όμως, δεν αφορούν την ιρανική εξουσία, αλλά τους απλούς Ιρανούς και Ιρανές που δολοφονούνται καθημερινά σε μια διπλή κατοχή και καταστολή. Ούτε, βέβαια, τα πυρηνικά οπλοστάσια του Ιράν αφορούν οι βομβαρδισμοί που γίνονται στις υποδομές ενέργειας και παραγωγής της χώρας.

Όλοι και όλες γνωρίζουμε τι γίνεται δεκαετίες τώρα και τι έγινε πρόσφατα στο Ιράν, όπου με τις κρεμάλες και με το αίμα των εξεγερμένων κυβερνά η κληρικολαϊκή καπιταλιστική γραφειοκρατία. Η αντίσταση στο καθεστώς του Ιράν γειώθηκε μέσω μιας πολύπλευρης κοινωνικής και πολιτικής δύναμης, που εκφράστηκε με διαρκείς κινητοποιήσεις, κυρίως μετά τις διαμαρτυρίες του 2019 και την καταστολή του και έπειτα με τις εξεγέρσεις του 2022. Αυτές οι κινητοποιήσεις αποτέλεσαν την αποτύπωση του μεγάλου κοινωνικού ρήγματος στην ιρανική κοινωνία, το οποίο συνδέθηκε με τη έντονη και διαρκώς αυξανόμενη φτώχεια, την καταπίεση των γυναικών και την ανελευθερία του πολιτικού λόγου. Η αποδοχή αυτής της αντίστασης από το κοινωνικό σώμα οδήγησε στην αμφισβήτηση της πολιτικής ατζέντας του καθεστώτος. Οι κινητοποιήσεις αυτές δεν περιορίστηκαν μόνο σε συγκεκριμένες περιοχές, αλλά επεκτάθηκαν σε όλη τη χώρα και συνδέθηκαν με άλλες μορφές αγώνα, όπως οι απεργίες εργαζομένων και η ανυπακοή στις καθημερινές εντολές της κυβέρνησης. Στην ουσία, η ίδια η δομή της ιρανικής κοινωνίας απέκτησε διαρκή πολιτική και κοινωνική υπόσταση και αυτά ακριβώς τα χαρακτηριστικά είναι που πλήττονται περισσότερο από τους βομβαρδισμούς των υποτιθέμενων απελευθερωτών.

Η Ευρώπη, που στηρίζει και ενισχύει την γενοκτονία στην Παλαιστίνη και τον πόλεμο στο Ιράν, βρίσκεται σε μια ακούσια σχετική αυτονομία συνεχίζοντας και αναβαθμίζοντας τον πόλεμο με τη Ρωσία στην προσπάθειά της να κλείσει τον διάδρομο της Βαλτικής, βομβαρδίζοντας με drones όλα τα εμπορικά ρωσικά λιμάνια με ταυτόχρονους βομβαρδισμούς στα πετρελαιοφόρα. Όλα αυτά, φυσικά, γίνονται διαμέσου της ενίσχυσης της Ουκρανίας,

αλλά η συμμετοχή όλων των ευρωπαϊκών κρατών, συμπεριλαμβανομένων των κρατών της Βαλτικής, θεωρείται δεδομένη. Η πόλωση έχει φτάσει στο ζενίθ και όλοι περιμένουν τη νέα πρόταση εξόδου από τον πόλεμο της Ρωσίας.

Η περίπτωση της Ελλάδας

Το ελληνικό κράτος εντάχθηκε ενεργητικά από την πρώτη στιγμή στον πόλεμο ενάντια στο Ιράν, αλλά και ενάντια στη Ρωσία και η ένταξη στα δυτικά στρατόπεδα αναιρεί κάθε αμυντικό «εθνικό» πρόσχημα. Ο στρατός του κράτους παρατάσσεται σε ιμπεριαλιστικά στρατόπεδα για τα μιλιταριστικά και οικονομικά συμφέροντα του δυτικού ιμπεριαλιστικού καπιταλιστικού κρατισμού.

Νομοσχέδιο Δένδια
Φέτος, πάνω στην γενικότερη πολεμική συνθήκη του πλανήτη, ήρθε να «κουμπώσει» και ο Υπουργός Άμυνας Ν. Δένδιας με ένα νομοσχέδιο που αφορά τη γενικευμένη στράτευση του ελληνικού πληθυσμού. Ας δούμε πρώτα τι περιλαμβάνει αυτό το νομοσχέδιο και μετά τις κοινωνικές προεκτάσεις αυτής της, στην πραγματικότητα, μηχανής παιδομαζώματος.Αυτό που φανερώνεται από τις αλλαγές που φέρνει το νομοσχέδιο Δένδια είναι η πρόθεση πλήρους ελέγχου της στράτευσης των επόμενων γενιών. Εισάγεται ένα πλαίσιο πλήρους επιτήρησης των υποψήφιων φαντάρων, καθώς κάθε πολίτης υποχρεούται να ενημερώνει τη στρατολογική υπηρεσία για οποιαδήποτε αλλαγή διεύθυνσης, τηλεφώνου ή ηλεκτρονικής επικοινωνίας μέχρι το 45ο έτος της ηλικίας του, είτε έχει στρατευθεί είτε έχει απαλλαγεί. Αυτό το μέτρο συμπληρώνεται από άλλη μια τροποποίηση που επιτρέπει στη στρατολογία να έχει πρόσβαση σε δεδομένα της ΑΑΔΕ, των ΚΕΠ και του Υπουργείου Ψηφιακής Διακυβέρνησης για τον αυτόματο εντοπισμό ανυπότακτων. Η στρατολογία, δηλαδή, μετατρέπεται σε έναν μηχανισμό συνεχούς παρακολούθησης και ελέγχου, έχοντας τη δυνατότητα να «τσιμπήσει» ψηφιακά ανα πάσα στιγμή οποιονδήποτε θεωρεί αντιρρησία.

Περαιτέρω, οι προϋποθέσεις για την απαλλαγή από την θητεία αυστηροποιούνται, ο πλέον γνωστός τρόπος απαλλαγής, οι

αναβολές υγείας (Ι5) από εδώ και στο εξής θα περνάνε αυστηρά από Στρατιωτικές Υγειονομικές Επιτροπές, χωρίς την υποχρεωτική συμμετοχή πολιτικών ιατρών. Το μίνιμουμ των αναβολών που χρειάζονται αυξάνονται από τις τρεις στις πέντε, ο στρατός γίνεται ο απόλυτος κριτής όσον αφορά την «καταλληλότητα» των υποψήφιων φαντάρων, ενισχύοντας την πειθάρχηση στους κανόνες που ο ίδιος θέτει, αγνοώντας ομάδες σαν την επιστημονική κοινότητα αλλά και ευρύτερα τη βούληση της ίδιας της ελληνικής κοινωνίας. Το νομοσχέδιο, επίσης, στοχοποιεί τις φοιτητικές και τις μαθητικές κοινότητες, πατώντας πάνω στην ήδη εντατικοποιημένη καθημερινότητα των μαθητών και των φοιτητών. Προτρέπει τους μεν να στρατευθούν στα 18 και στους δε βάζει όριο τα 28.Τελευταίο μένει το, όπως το παρουσιάζουν, «προοδευτικό» κομμάτι του νομοσχεδίου, η στράτευση των γυναικών. Με το πρόσχημα της «ισότητας», δημιουργείται η επιλογή εθελοντικής θητείας για τον γυναικείο πληθυσμό. Η γενικευμένη στράτευση φαίνεται να επεκτείνεται σε όλη την ελληνική κοινωνία.

Για να καταφέρει το ελληνικό κράτος να ενισχύσει την στράτευση της κοινωνίας, ξεκινά στηρίζοντας ένα αμυντικό δόγμα που καλλιεργείται από τα χρόνια του σχολείου και σχετίζεται με την πάγια θέση ότι το ελληνικό κράτος ουδέποτε διεξήγαγε επιθετικούς πολέμους. Το κράτος, παρουσιάζοντας τον στρατό ως μια τέλεια ευκαιρία καταξιωμένης καριέρας, πετάει το τυράκι της προσωπικής εξέλιξης στους μαθητές, που ήδη προβληματίζονται σχετικά με το βιοποριστικό τους μέλλον κι έτσι χτίζει το αίσθημα θωράκισης της πατρίδας. Η αλήθεια είναι ότι στον στρατό διακυβεύεται μια διαφορετική οικονομική κλίμακα σε σχέση με το εκπαιδευτικό σύστημα. Φυσικά, αυτά τα μπάτζετ δεν υπάρχουν για την οικονομική αποκατάσταση των στρατευμένων, αλλά για την αναβάθμιση και συντήρηση του εξοπλισμού του στρατού, λεφτά, δηλαδή, που κρατούνται από άλλες ανάγκες της κοινωνίας όπως είναι οι δημόσιες υποδομές και προφανέστατα το εκπαιδευτικό σύστημα.

Αυτό που θέλει να καταφέρει το κράτος με την αυστηροποιημένη

και γενικευμένη στράτευση είναι να μπορέσει να φέρει στο προσκήνιο έναν ενθουσιασμό και μια ταυτότητα στο άτομο, να είναι πρόθυμο να πυροδοτήσει τον πόλεμο και να «υπερασπιστεί την πατρίδα». Μπορούμε να πούμε ότι στη σημερινή νεολαία έχει δημιουργηθεί μια απάθεια, παράγωγο ενός υποκριτικού ηθικού πανικού που προκύπτει από την υπόλοιπη κοινωνία (με αναφορές σε συμμορίες ανηλίκων, οπαδικές συμπλοκές κλπ). Αυτό δημιουργεί ένα κλίμα απαξίωσης της ίδιας της ανθρώπινης ζωής, προβάλλοντας τον στρατό ως την τέλεια εναλλακτική έτσι ώστε να ξαναποκτήσει την αξία και την τιμή του ο μέσος νέος. Ευρύτερα, παρατηρείται μια κοινωνία που έχει χάσει τον συλλογικό της χαρακτήρα, με μια τεμαχισμένη καθημερινή ζωή που πρέπει να συγκροτηθεί γύρω από έναν κοινό εχθρό, είτε αυτός είναι εξωτερικός (Τουρκία, Ρωσία, Ιράν) είτε είναι εσωτερικός (μετανάστες, ΛΟΑΤΚΙ+, αναρχικοί).

Ιστορικά, σε περιόδους που ενισχύθηκε η γενικευμένη στράτευση του πληθυσμού, το αποτέλεσμα ήταν η υποχώρηση του κόσμου της αλληλεγγύης και της ανθρωπιάς και η ενίσχυση του μιλιταρισμού και του στρατοπεδισμού εντός της κοινωνίας. Θα αναφέρουμε μόνο ένα ιστορικό παράδειγμα, αυτό των ΗΠΑ. Στις αρχές του 20ου αιώνα, οι Ηνωμένες Πολιτείες βίωσαν ένα πεδίο μεγάλου κοινωνικού αναβρασμού, με ισχυρό εργατικό/αγροτικό κίνημα και το κίνημα της μαύρης απελευθέρωσης στις αρχές του. Όλα αυτά έπαψαν με την αρχή του πολεμικού κλίματος εν όψει του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου, που οι εργάτες στρατεύτηκαν και οι γυναίκες οδηγήθηκαν στα εργοστάσια παρασκευάζοντας οβίδες και βάζοντας τις βάσεις για την πολεμική βιομηχανία των ΗΠΑ. Ακολούθησε ο Μεσοπόλεμος, η Μεγάλη Ύφεση και ο Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος, με τη λήξη του οποίου η αμερικανική κοινωνία κατακερματίστηκε τελείως, ενώ προοδευτικά στοιχεία φιμώθηκαν και καταστάλθηκαν. Αυτό, όμως, που είναι σημαντικό να πούμε είναι ότι αυτά τα προοδευτικά στοιχεία κατάφεραν να ξαναβγούν στην επιφάνεια μέσω του κινήματος ενάντια στον πόλεμο του Βιετνάμ και το κίνημα για τα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα. Αυτό το μαζικό αντιπολεμικό και αντιμιλιταριστικό κίνημα ήταν η αφορμή για να ξαναρχίσουν κοινωνικές διεργασίες

εντός του αμερικάνικου πληθυσμού που είχαν παύσει χρόνια πριν.

Αυτό που χρειαζόμαστε και τώρα είναι να αρνηθούμε αυτήν την κατάσταση γενικευμένης στράτευσης που προσπαθούν να μας επιβάλλουν προς το συμφέρον κάποιων υποτιθέμενων ιδανικών. Χρέος μας είναι να αρνηθούμε την στράτευση με οποιονδήποτε τρόπο, είτε μέσω του Ι5 που παραμένει μια διαδικασία εφικτή για όλους, είτε δηλώνοντας αρνητές. Για να μπορέσουμε να οικοδομήσουμε μια κοινωνία βασισμένη στην αλληλεγγύη και την ανθρωπιά και όχι τον μιλιταρισμό και τον στρατοπεδισμό.

Στράτευση γυναικών
Όπως προαναφέρθηκε, μία από τις μεγάλες αλλαγές που επιφέρει το νομοσχέδιο Δένδια για τη στρατιωτική θητεία είναι η εισαγωγή της εθελοντικής στράτευσης γυναικών στον στρατό ξηράς. Σύμφωνα με την πρωτόγνωρη αυτή μεταρρύθμιση, γυναίκες από 20-26 ετών μπορούν να καταταγούν στον στρατό, εφ’ όσον το επιθυμούν, για 12 μήνες, απολαμβάνοντας προνόμια όπως μοριοδότηση για προσλήψεις στο

Δημόσιο και αναγνώριση προϋπηρεσίας.
Σε μία εποχή γενικότερης πολεμικής προετοιμασίας και κλιμάκωσης σε διεθνές επίπεδο βλέπουμε το ελληνικό κράτος να χρησιμοποιεί τις γυναίκες ως επιπλέον δύναμη τροφοδότησης της πολεμικής μηχανής. Μία κίνηση, η οποία, στο όνομα μιας δήθεν προοδευτικότητας και χειραφέτησης, στην ουσία δεν στοχεύει σε τίποτε άλλο από το να νομιμοποιήσει ακόμη παραπάνω στην κοινή γνώμη τη συνθήκη πολεμικής προετοιμασίας και να εκμεταλλευτεί ακόμη περισσότερο ανθρώπινες ζωές προς όφελος πολεμικών συγκρούσεων.
Η Ελλάδα φαίνεται και σε αυτό το ζήτημα να αντλεί έμπνευση από ένα πλέον μεγάλο πρότυπο της, το Ισραήλ. Ο κοινωνικός ρόλος του στράτου τείνει να αναβαθμιστεί και να γίνει κεντρικό κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας διαδίδοντας εντός της τη μιλιταριστική κουλτούρα, όπως έχει γίνει κι εκεί.

Σε μία γεωγραφία που οι γυναικοκτονίες αποτελούν καθημερινότητα, επιζήσασες βιασμών και κακοποιητικών

συμπεριφορών επανατραυματίζονται συνεχώς από θεσμούς και θηλυκότητες αντιμετωπίζουν σεξιστικές συμπεριφορές στους εργασιακούς τους χώρους από συναδέλφους ή/και αφεντικά τους, η «ισότητα» μέσω της εθελοντικής στρατιωτικής θητείας μοιάζει με αστείο. Σε μία κατ' επιλογήν και συμφεροντολογική συμπερίληψη που εκθειάζει την πολεμική συνθήκη, γεννάει εθνικισμό, μίσος και πατριωτισμό στεκόμαστε απέναντι με κάθε τρόπο.

Πολεμική προετοιμασία σε παιδεία και έρευνα

Ο μιλιταρισμός και η στρατιωτικοποίηση της κοινωνίας δεν περιορίζονται πλέον μόνο στους εξοπλισμούς, στους στρατούς και στην κοινωνική πειθάρχηση μέσω της στράτευσης, αλλά επεκτείνονται βαθιά και στο πεδίο της ακαδημαϊκής γνώσης, της τεχνολογικής έρευνας και της παραγωγής. Τα πανεπιστήμια και τα ερευνητικά κέντρα ενσωματώνονται σταδιακά σε διεθνή στρατιωτικά/μιλιταριστικά οικοσυστήματα, όπου η επιστημονική έρευνα παύει να παρουσιάζεται ως κοινωνική ανάγκη και μετατρέπεται σε εργαλείο γεωπολιτικής ισχύος, ανταγωνισμού και πολεμικής προετοιμασίας. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η υπόθεση της συνεργασίας του Ε.Μ.Π. (Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο) με προγράμματα του NATO, καθώς και η προώθηση της πρωτοβουλίας DIANA (Defence Innovation Accelerator for the North Atlantic), μέσω της οποίας το NATO επιχειρεί να συνδέσει πανεπιστήμια, startups και ερευνητικά ιδρύματα με την ανάπτυξη τεχνολογιών «διπλής χρήσης» (dual-use technologies). Πρόκειται για τεχνολογίες που παρουσιάζονται ως κοινωνικά ωφέλιμες, αλλά μπορούν ταυτόχρονα να αξιοποιηθούν στρατιωτικά. Για παράδειγμα, το ίδιο σύστημα τεχνητής νοημοσύνης και βαθιάς μάθησης που μπορεί να εκπαιδευτεί για ανίχνευση καρκίνου σε ακτινογραφίες, για διάγνωση σε MRI, για αυτόνομα αυτοκίνητα κλπ, μπορεί να χρησιμοποιηθεί και για αναγνώριση στόχων και επιτήρηση από αυτόνομα στρατιωτικά drones και πολεμικά συστήματα (χαρακτηριστικό παράδειγμα το πολύνεκρο χτύπημα σε δημοτικό σχολείο θηλέων του Ιράν στις αρχές του 2026), καθώς η τεχνολογική βάση παραμένει ίδια και αλλάζουν μόνο τα δεδομένα εκπαίδευσης, ο σκοπός και οι χρήστες. Έτσι, καταργείται σταδιακά το όριο ανάμεσα στην πολιτική και την στρατιωτική

έρευνα, ενσωματώνοντας όλο και μεγαλύτερο μέρος της ακαδημαϊκής και τεχνολογικής παραγωγής στις ανάγκες της πολεμικής βιομηχανίας.

Η ίδια η διοίκηση του ΕΜΠ αλλά και κρατικοί φορείς παρουσιάζουν πλέον αυτές τις συνεργασίες ως «εκσυγχρονισμό» και «ευκαιρία για ανάπτυξη», ενώ παλαιότερες πολιτικές ή ηθικές αντιστάσεις απέναντι στη στρατιωτική χρηματοδότηση της έρευνας εμφανίζονται ως ξεπερασμένες ή ακόμη και ως εμπόδιο στην ακαδημαϊκή ελευθερία και τη διεθνή ανταγωνιστικότητα. Μέσα από αυτή τη λογική, η τεχνητή νοημοσύνη, τα αυτόνομα συστήματα, τα drones, οι τηλεπικοινωνίες, οι αισθητήρες, η κυβερνοασφάλεια, τα data systems, η αεροδιαστημική τεχνολογία και η ενεργειακή έρευνα μετατρέπονται ταυτόχρονα σε πεδία εμπορικής αξιοποίησης και στρατιωτικής εφαρμογής. Η πολεμική έρευνα δεν εμφανίζεται πλέον ως κάτι εξωτερικό προς την ακαδημαϊκή κοινότητα, αλλά ντύνεται με τη γλώσσα της «καινοτομίας», της «κοινωνικής ωφέλειας», της «ανθεκτικότητας», της «επιχειρηματικότητας», της «ανάπτυξης» και της «ανταγωνιστικότητας».
Έτσι, συγκροτείται μια αλυσίδα: πανεπιστήμιο → έρευνα → startup → εμπορευματοποίηση → καινοτομία στον τομέα της «άμυνας» (δηλαδή στην οπλοβιομηχανία) → στρατιωτικοί οργανισμοί και κρατικοί μηχανισμοί.

Η περίπτωση του Εθνικού Κέντρου Έρευνας Φυσικών Επιστημών Δημόκριτου, όπου το NATO και η DIANA επιδιώκουν να εγκαταστήσουν accelerators και δίκτυα αμυντικής καινοτομίας, αποτυπώνει ακριβώς αυτή τη μετάβαση προς ένα μοντέλο όπου η γνώση ενσωματώνεται όλο και πιο οργανικά στις ανάγκες του κρατικού και διακρατικού μιλιταρισμού. Το μοντέλο αυτό παραπέμπει στο αμερικανικό πρότυπο σύμπλεξης πανεπιστημίων, venture capital, startups, πολεμικής βιομηχανίας και στρατιωτικών προμηθειών, όπου η έρευνα αξιολογείται όχι με βάση τις κοινωνικές ανάγκες αλλά με βάση τη στρατηγική και γεωπολιτική της χρησιμότητα. Ταυτόχρονα, αυτή η μετατόπιση συνοδεύεται από μια βαθιά ιδεολογική αλλαγή: η συνεργασία

πανεπιστημίων με στρατιωτικούς οργανισμούς δεν παρουσιάζεται πλέον ως εξαίρεση ή ηθικό πρόβλημα, αλλά ως φυσιολογική, αναγκαία και αναπτυξιακή διαδικασία. Το πανεπιστήμιο μετατρέπεται από χώρο κοινωνικής γνώσης και κριτικής σκέψης σε κόμβο στρατηγικής τεχνολογικής ισχύος μέσα σε διεθνή στρατιωτικά δίκτυα και πολεμικές συμμαχίες. Και αυτή ακριβώς η μετάβαση αποτελεί ένα από τα πιο κρίσιμα πεδία σύγχρονης μιλιταριστικής αναδιάρθρωσης, καθώς επιχειρεί να ενσωματώσει όχι μόνο τα σώματα μέσω της στράτευσης, αλλά και την ίδια τη γνώση, την έρευνα, τη νεολαία και τη συλλογική κοινωνική φαντασία στις ανάγκες της πολεμικής μηχανής.

Αντιμιλιταριστικό πρόγραμμα – πρόταγμα

Κλείνοντας, φτάνουμε στο συμπέρασμα ότι σήμερα είναι ζωτική και επείγουσα ανάγκη να επαναδιατυπώσουμε ένα πραγματικά αντιπολεμικό πρόταγμα, με καθαρή ματιά μέσα στο χαοτικό του κόσμου μας. Πάνω σε αυτή τη βάση οφείλουμε να δομήσουμε ένα ευρύ και δυνατό αντιπολεμικό κίνημα, αν θέλουμε να έχουμε μια ελπίδα απέναντι στην ισοπέδωση που φέρνει ο πόλεμος. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να δηλώσουμε απερίφραστα ότι δεν θα λάβουμε το μέρος του ενός ή του άλλου κράτους ή στρατιωτικού συνασπισμού, αλλά θα αναγνωρίσουμε καθαρά ότι τα κράτη τα ίδια και οι ανταγωνισμοί τους για την επιβολή ισχύος είναι η γενεσιουργός αιτία των πολέμων. Να θυμηθούμε, δηλαδή, ότι αντιπολεμική στάση σημαίνει όχι να διαλέξουμε με ποιο στρατόπεδο θα παραταχτούμε, αλλά να αντιληφθούμε ξανά το διεθνιστικό μας καθήκον. Να σταθούμε ενάντια στα κράτη και τις πολεμικές τους μηχανές, να αρνηθούμε τη θυσία στο όνομα των δικών τους συμφερόντων και να διατρανώσουμε την πεποίθηση ότι τις αποφάσεις για τον εαυτό τους επιβάλλεται να τις παίρνουν οι κοινωνίες οι ίδιες, χωρίς αυτόκλητους σωτήρες ένδοθεν ή έξωθεν. Και παράλληλα, με τους λαούς που εξεγείρονται απέναντι στους καταπιεστές τους, εσωτερικούς ή εξωτερικούς, να σταθούμε αδιαπραγμάτευτα αλληλέγγυοι.

Να θυμηθούμε ότι άλλα παραδείγματα είναι εφικτά. Η ιστορία, όπως έχει δείξει ότι τα μαζικά αντιπολεμικά κινήματα μπορούν

να παγώσουν τα γρανάζια της θανατηφόρας μηχανής του πολέμου, άλλο τόσο έχει αποδείξει ότι οι κοινωνίες μπορούν να πάρουν τη ζωή τους στα χέρια τους και να δομήσουν μορφές οργάνωσης διαφορετικές από ό,τι μπορούσε κανείς μέχρι εκείνη τη στιγμή να φανταστεί. Κι ενώ δεν μπορούμε να υποδείξουμε σε κανέναν λαό τι θα κάνει, μπορούμε μόνο να πούμε ότι το ζωντανό πρόταγμα της Ροζάβα μπορεί να κινητοποιήσει και να εμπνεύσει. Ότι δεν είναι ο μόνος τρόπος, και σίγουρα όχι ο καλύτερος, η συγκρότηση εθνοκρατών που βρίσκονται πάντα και εκ φύσεως σε αναμονή του εχθρού.

Στα καθ'ημάς, χρειάζεται να επανενεργοποιήσουμε τη συλλογική μας φαντασία και τη σθεναρή επιμονή μας για να μπλοκάρουμε τον πόλεμο με κάθε εφικτό τρόπο. Να σταθούμε απέναντι στους επανεξοπλισμούς και να καταστήσουμε σαφές ότι, όπως και να μας τους παρουσιάζουν, δεν είναι τίποτα άλλο από μια προετοιμασία για έναν πόλεμο όπου θα στοιβάζονται αμέτρητοι δικοί μας νεκροί στο όνομα της ισχύος κάποιων άλλων. Να σαμποτάρουμε την πολεμική μηχανή με κάθε μέσο – τα πρόσφατα παραδείγματα των ναυτεργατών σε Ιταλία και Ελλάδα που μπλόκαραν κοντέινερ με πολεμικό υλικό που κατευθυνόταν στο Ισραήλ είναι απλώς κάποια από τα πολλά. Να μπλοκάρουμε την πολεμική έρευνα που έχει κατακλύσει τα πανεπιστήμια. Να μιλήσουμε για τη στράτευση, για το πώς σε έναν κόσμο που οι ισχυροί δομούν στρατούς ώστε να συγκρουστούν για το πάνω χέρι στο παιχνίδι, κάθε εθνικό, αμυντικό πρόσχημα καταρρέει. Για το ότι το να την αρνηθείς δεν είναι ντροπή, αλλά καθήκον, και είναι εφικτό.

Στη φρενίτιδα της πολεμικής προετοιμασίας και της κατάστασης «εκτάκτου ανάγκης» είναι πολλαπλοί οι τρόποι με τους οποίους ο μιλιταρισμός, ο εθνικισμός και η στρατιωτικοποίηση εισβάλλουν στις κοινωνίες μας και το αποτέλεσμα, αν δεν το αποτρέψουμε, δεν προμηνύεται ούτε προσωρινό ούτε καλό για κανέναν μας πέραν των από πάνω. Ο πόλεμος είναι όπλο στα δικά τους χέρια, ενώ για εμάς δομούν έναν ολοένα και πιο ασφυκτικό κλοιό γύρω από την καθημερινότητα και τα κεκτημένα μας, που θα μας πνίξει, είτε τελικά πέσουν βόμβες στις δικές μας πόλεις και χωριά είτε

όχι. Κι αν έρθει τελικά ο πόλεμος και σε εμάς, όλα αυτά προετοιμάζουν τη συναίνεσή μας, για τη δική μας τελικά σφαγή.

Αλλά, και πέρα από τις ζωές μας αυτές καθαυτές, πρέπει να αναστήσουμε μία ηθική που δεν θα βάζει μπροστά τα ιδιοτελή και ατομικά συμφέροντα του καθενός. Δεν γίνεται, για παράδειγμα, να αγωνιούμε για τον πόλεμο και να δρούμε εναντίον του, επειδή ανεβάζει την τιμή της βενζίνης, αλλά επειδή είναι ζήτημα ανθρώπινης αξιοπρέπειας και εν τέλει επιλογή και στάση ζωής να μην μετατρεπόμαστε σε κτήνη, που έχουν συνηθίσει το αίμα και τον θάνατο.

Να σταθούμε ανάχωμα και να σαμποτάρουμε τον πόλεμο. Να δομήσουμε ευρείες συμμαχίες, να θυμηθούμε τρόπους και να εφεύρουμε καινούριους. Και ταυτόχρονα, συλλογικά και με πείσμα, να δομήσουμε και να διαδώσουμε το δικό μας αντιπαράδειγμα, αυτό των συλλογικών, αγωνιζόμενων, ελεύθερων κοινοτήτων, εκείνων που διεκδικούν τον ζωτικό τους χώρο, την άφθονη εκείνη ζωή που δεν αξίζει να τη θυσιάσεις για τα δικά τους συμφέροντα και πολέμους. Να θυμηθούμε ότι ο δικός μας πόλεμος δεν είναι κρατικός, δεν είναι θρησκευτικός, είναι πόλεμος ενάντια στα κράτη, είναι πόλεμος κοινωνικός, απέναντι σε ό,τι μας στερεί τη ζωή, κυριολεκτικά ή μεταφορικά. Και να θυμηθούμε τελικά, ότι δεν έχουμε επιλογή. Ή η δική μας κοινωνική αντίσταση θα σταματήσει τον πόλεμο ή ο πόλεμος θα επιβάλλει την υποταγή, το δίκαιο του ισχυρού και τον θάνατο.

Συνοψίζοντας :
-Τα στρατιωτικά στρατόπεδα είναι ήδη σε δράση και συγκροτούν συμμαχίες. Τα κράτη επιλέγουν στρατόπεδο και οι πολεμικές συγκρούσεις που βρίσκονται σε εξέλιξη είναι στρατοπεδικές, προαναγγέλλοντας την παράταξή τους σε ενδεχόμενο γενικευμένο πόλεμο. Το ίδιο συμβαίνει και με τον επανεξοπλισμό. Σε αυτές τις συνθήκες, δεν πρόκειται για αμυντικές δαπάνες αλλά για πολεμικές πιστώσεις και η άρνησή τους είναι το No1 του αντιμιλιταριστικού προγράμματος.

-Ο εθνικοί στρατοί χάνουν κάθε άλλοθι αμυντισμού και είναι η

ένταξη στα στρατόπεδα που θα καθορίζει τις πολιτικές και στρατηγικές επιλογές και η συμμετοχή στο στρατό είναι μια πολεμική διαδικασία υπηρέτησης του κυρίαρχου.
-Είναι αναγκαία η συγκρότηση αντιμιλιταριστικού προγράμματος ενάντια στους εξοπλισμούς σε μια προσπάθεια ανατροπής της πολεμικής προοπτικής και των αιτιών που την παράγουν.
-Απέναντι στη Λευκή αποικιοκρατία και Λευκή κουλτούρα δεν μπορούμε να αντιτάξουμε τον Λευκό αντιδυτικισμό ή τον Λευκό οριενταλισμό αλλά δεσμούς αντίστασης ανεξαρτήτου χρώματος στη βάση της καταπίεσης από κρατικές Δημοκρατίες ή Δικτατορίες.
-Διεθνιστική σύνδεση με αντιπολεμικά κινήματα και ιδιαίτερα με τις γεωγραφίες της σύγκρουσης για τη διάδοση του αντιμιλιταριστικού κινήματος.
-Έχει ιστορικά αποδειχθεί ότι οι κοινωνικές αντιστάσεις και τα αντιπολεμικά κινήματα μπορούν να φέρουν την ήττα του πολέμου και του μιλιταρισμού που παράγεται στο δικό τους κράτος.

Γι αυτό :
ΚΑΤΩ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

-Δημοκρατικός συνομοσπονδισμός από το ποτάμι μέχρι τη θάλασσα.
-Να σταματήσουν τώρα οι πολεμικές συγκρούσεις.
-Σαμποτάζ σε κάθε πολεμική διαδικασία.
-Η συμμετοχή στον Στρατό είναι συμμετοχή στον παγκόσμιο στρατοπεδικό πόλεμο.
-Οι αμυντικές δαπάνες είναι πολεμικές πιστώσεις.
-Έξω οι εξοπλισμοί και επανεξοπλισμοί από τη ζωή και την κοινωνία.
-Η κοινωνική αντιμιλιταριστική αντίσταση θα σταματήσει τον πόλεμο ή ο πόλεμος θα επιβάλλει την υποταγή, τη - θανατοπολιτική και το Δίκαιο του ισχυρού.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση

Download (PDF, 512KB)

Συγκέντρωση την Τετάρτη 10/6 στις 18.30 στο δημαρχείο Ιωαννίνων για να απαιτήσουμε από το δημοτικό συμβούλιο να γίνει το Βελισσάριο χώρος πρασίνου και αναψυχής για όλη την κοινωνία!-Χειρονομία Αντιεξουσιαστική Κίνηση

Όλοι-ες στην συγκέντρωση την Τετάρτη 10/6 στις 18.30 στο δημαρχείο Ιωαννίνων για να απαιτήσουμε από το δημοτικό συμβούλιο να γίνει το Βελισσάριο χώρος πρασίνου και αναψυχής για όλη την κοινωνία!

Βελισσάριο: πάρκο δημόσιο και ζωντανό και όχι φιλέτο στα βαμπίρ του real estate
Σε αντίθεση με τα αστικά κέντρα της Ευρώπης, όπου οι χώροι πρασίνου κατά κύριο λόγο βρίσκονται σε πληθώρα, στις μεγάλες πόλεις της Ελλάδας το πράσινο είναι ελάχιστο και ανεπαρκές για τις ανάγκες του πληθυσμού. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί το γεγονός ότι τα Γιάννενα έχουν 3,3 τετραγωνικά μέτρα πρασίνου ανά κάτοικο, ενώ η Λισαβόνα –που, πλην των ελληνικών πόλεων, είναι η πόλη με το λιγότερο πράσινο στην Ευρώπη (και εδώ έχουμε «πρωτιά»)– έχει 11 τετραγωνικά μέτρα ανά κάτοικο (η Αθήνα: 0,96!). Σημαντικό να τονιστεί ότι και τα υπάρχοντα -ελάχιστα- πάρκα είναι, κατά κύριο λόγο, απαξιωμένα από το κράτος και χωρίς προσβασιμότητα για όλες τις κοινωνικές

ομάδες, θυμίζοντας πιο εύκολα ζούγκλες ή χωματερές παρά πάρκα.

Η εικόνα αυτή αναπόδραστα έχει οδηγήσει και στην απαξίωση των χώρων πρασίνου από τη μερίδα του λέοντος του πληθυσμού, με δύο τραγικά κατά εμάς αποτελέσματα. **1)** Αποξένωση των ανθρώπων από το πράσινο και τη φύση, με συνέπειες και στην ψυχική υγεία του πληθυσμού (και εδώ την «πρωτιά» έχουμε στην κατάθλιψη). **2)** Καθιστά μοναδική επιλογή την έξοδο σε μαγαζιά εστίασης, που προϋποθέτει κατανάλωση, διαιωνίζοντας έτσι την κουλτούρα της κατανάλωσης και το νεοφιλελεύθερο κλίμα της εποχής, αφού το χρήμα αποτελεί προϋπόθεση για καλοπέραση και κοινωνικοποίηση.

Εμείς, απέναντι σε αυτή τη σαπίλα του τσιμέντου και της ιδιώτευσης που μας πλασάρονται ως καινοτομία και εκσυγχρονισμός, απαντάμε ότι θέλουμε πόλεις με μεγάλους, πράσινους, ελεύθερους χώρους, προσβάσιμους σε όλες και σε όλους. Χώρους που θα σέβονται την ιδιαιτερότητα κάθε κοινωνικής ομάδας και θα τη συμπεριλαμβάνουν (παιδικές χαρές και γήπεδα για νέους, παγκάκια για ξεκούραση ανθρώπων μεγαλύτερης ηλικίας, πιο σκοτεινά μέρη για εφήβους που επιζητούν απομόνωση κ.ο.κ.). Χώρους που θα αποτελούν πεδία εκγύμνασης, τέχνης, συζητήσεων και εκδηλώσεων, που θα σφύζουν δηλαδή από ζωή.

Δεν παραμυθιαζόμαστε από τα σενάρια που δίνουν και παίρνουν από την πλευρά της εξουσίας όσον αφορά το πάρκο Βελισσαρίου (πρώην στρατόπεδο) περί εργατικών κατοικιών κλπ ώστε, με πρόσχημα τη διάθεση για πρόνοια, να λεηλατήσουν και αυτό το πάρκο που μπορεί να αποτελέσει «οξυγόνο» για αυτήν την πόλη. Δεν είμαστε άμαθοι σε τέτοιους αγώνες για την υπεράσπιση του δημόσιου χώρου και του πρασίνου απέναντι στα «βαμπίρ» του real estate και των ξενοδοχείων, καθώς και στο παρελθόν δώσαμε παρόμοιες μάχες.
Το Βελισσάριο πρέπει να γίνει πάρκο και όχι άλλη μία περιοχή για μπίζνα από τους κοτζαμπάσηδες αυτού του τόπου. Για όλους αυτούς τους λόγους στηρίζουμε το κάλεσμα για τις 21/3 στην πλατεία των Σεισμοπλήκτων στις 6μμ, που καλείται από το συντονιστικό για την υπεράσπιση του πάρκου του Βελισσαρίου.

Χειρονομία – Αντιεξουσιαστική Κίνηση
(Ανοιχτή Συνέλευση κάθε Πέμπτη στις 8μμ στον ΕΚΧ Αλιμούρα)